

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!
ALLE REAKSJONÆRE ER PAPIRTIGRE!

KLASSEKAMPEN

KR.1

MARXISTISK-LENINISTISK
ARBEIDER AVIS

NR.3 APRIL 1969

SOVJETS OVERFALL PÅ FOLKETS KINA RESOLUTT SLÅTT TILBAKE

Reaksjonær samling mot folkets Kina.

2. mars gikk sovjet-ledernes soldater over isen på grenseelva Ussuri, og inn på kinesisk område på øya Chenpao. De skjøt mot kinesiske grensevakter, og drepte og såret flere. Grensekrenkelsene fortsatte til 15. mars. Sovjet-soldatene angrep med tungt artilleri, tanks og panserbiler, men blei slått grundig tilbake. Etter dette truet sovjet-lederne med atomvåpen.

Provokasjonene er et ledd i en svær kampanje mot folkets Kina. Bak den står overklassen og de reaksjonære over hele verden leda av monopolkapitalistene i Washington og pampene i Kreml. Overklassen i vårt land og dens tjenere henger med, sjølsagt.

Pressa og kringkastingens støtte til sovjet-herskerne viser dette klart nok. Kina forsøkes framstilt som angriper som krenker Sovjets grenser. Bliir denne skrøna for opplagt, gjør man "taktisk tilbaketog"! Konflikten blir plutselig vanskelig å "ta stilling til". Det skapes inntrykk av at Kina truer nabolanda.

Klassefiendens fulle støtte til sovjet-lederne vil vise alle klassebevisste arbeidere hvor grenselinja mellom venn og fiende går. Alle røde arbeidere må væpne seg med kunnskaper om de faktiske forholda, og avvise løgnene om folkets Kina.

Chenpao-øya er kinesisk område.

Grensa mellom Kina og Sovjet er et resultat av den russisk-kinesiske avtalen fra Peking av 14/11 1860. Her står at alt land øst for Ussuri-elva er kinesisk. Dette omfatter også øya Chenpao, som kartet viser ligger i ei slags bukt på

Bildet:
Kinesiske grensevakter stanser sovjetiske soldater som rykker fram mot Kina. Det framgår av bildet at det er russerne som angrep (i kjøretøyer). Mens kineserne var forsvarere (til fots).

østsida av elva.

Grensa er forma av århundrers Tsar-russisk imperialisme. Land blei røvet, og Kina tvunget til å gå med på ensidige grenseavtaler. En slik avtale er den fra 1860. Den blei laga etter at engelske og franske tropper hadde okkupert Peking, og den ga mye kinesisk land til Tsar-Russland. Sjøl etter denne avtalen er likevel Chenpao kinesisk.

Lenin ville gi tilbake imperialismens erobringer. I ei erklæring fra Lenins sovjet-regjering av 27/9 1920 heter det: "alle avtaler den foregående russiske regjering før har inngått med Kina er opphevet, (sovjetregjeringa) sier fra seg alle områder erobret fra Kina og alle russiske konsesjoner i Kina, og gir Kina tilbake alt tsarist-regjeringa og det russiske borgerskapet tok med vold." Dette kunne ikke gjennomføres fordi reaksjonære føydalister hersket i Kina.

forts side 14

LO-ledelsen bruker Arbeidsretten mot arbeiderne

Norske arbeidere ser klarere for hver dag som går hvordan LO-ledelsen løper kapitalens ærend. Det siste lønnsoppgjøret f.eks. viste tydelig hvem byråkratene føler sterkest lojalitet overfor.

Arbeiderne vil ikke lenger finne seg i å bli ført bak lyset. Men når de går til aksjon for å skaffe seg anstendige arbeidsvilkår, viser LO-ledelsen en fantastisk innsatsvilje for å undertrykke arbeidernes rettferdige krav. Ei rekke "ulovlige" aksjoner i den siste tida har fullstendig avslørt hvordan LO-medlemmene blir forrådt av sine "egne" tillitsmenn.

Mer om dette på s.6

Plan for avfolking av Vestlandsbygdene

se side 13

klipp og kommentar klipp og kommentar

Larsen-manøver

Oslo og Akershus distrikt har i mange år vært en sikker bastion for marxist-leninistene i NKP. Ved at de har hatt ledelsen i distriktsstyret og aktiv oppslutning fra mange lag og medlemmer, har marxist-leninistene gitt verdifulle bidrag til kritikken av NKP-ledelsens revisjonistiske kurs. Under kampen mot den sosialdemokratiske Vogt/Kleven-gruppa spilte også distriktsstyret en rolle og var de framste når det gjaldt politisk og ideologisk kritikk av denne gruppa. Først da utfallet av kampen nærmest var avgjort og Vogt-gruppas aktiviteter ble en direkte trussel mot partiformannen, Reidar Larsen, tok han og hans folk opp kampen, men vel å merke uten å gi seg inn på noen prinsipiell forømmelse av Vogt-gruppas sosialdemokratiske linje. Siden har Reidar Larsen gitt uttrykk for at det ikke eksisterer noen ideologiske skillelinjer mellom ham og Vogt-gruppa – den utgjorde bare en trussel mot hans egen opphøyde person.

På årsmøtet i Oslo Akershus distrikt skjedde det imidlertid en klar revisjonistisk maktovertakelse. Tidligere erklærte Vogt-tilhengere marsjerte rett inn i den nye distriktsledelsen, dekket av, og i full overensstemmelse med Reidar Larsen. Revansjen for tidligere smertefulle nederlag var kommet!

Men selv om revisjonister og Vogt-tilhengere fikk klart flertall i den nye distriktsledelsen forsøkte de å trekke med seg marxist-leninister som skulle fungere som revolusjonære gisler.

Marxist-leninistene uttrykte imidlertid sin avsky for denne skumle planen: først ble de fordømt nærmest som fiender av arbeiderklassen, og dernest skulle de velges inn i distriktsledelsen! Flere erklærte sin trofasthet overfor marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning og nektet deretter å ta noen tillitsverv i det revisjonist-dominerte styret.

Hvem ble så med i det nye

styret?

Etter den offentliggjorte lista å dømme har Reidar Larsen satt inn sine folk på alle viktige poster. Fire av sju distriktsstyremedlemmer er på en eller annen måte ansatt i revisjonistenes hovedkvarter hvor Reidar Larsen lett vil kunne holde kontrollen med dem. Videre mangler det sterke innslaget av dyktige faglige tillitsmenn som preget det tidligere styret. Heller ikke finnes representanter for frontorganisasjoner som Kampanjen Norge ut av NATO eller Solidaritetsskomiteen for Vietnam. Alt som utgjorde styrken i det tidligere styret – og som gjorde det respektert blandt alle røde arbeidere – mangler i det nye.

Men likevel vil marxist-leninistene i NKP sammen med hele den revolusjonære del av det norske folk seire. Kampen for marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning og arbeidernes revolusjonære klassekamp-parti vil ende med seier.

Opportunistene møtes

Det går mot Stortingsvalg. nok en gang er det tid for alskens falske "sosialister" og "kommunister" å begynne å undres på hvordan de skal få seg en plass i Stortinget. En behagelig jobb der de kan pleie sine drømmer om "en fredelig, parlamentarisk vei" til sosialismen. Et sted hvor de kjenner buldret fra den massive arbeiderfiendtlige propaganda, hvor de kan pønske ut sine "skritt" for å "begrense monopolkapitalens makt". I Stortinget vil de dessuten lettere få borgerskapets tillit i sine bestrebelser på å bli anerkjent som "demokrater" – av monopolkapitalen.

FRIHETEN lanserte nylig en slik lur plan om valgssamarbeid mellom Sf og NKP i den hensikt å lure folket til å velge inn i Stortinget de mest opportunistiske lederelementer fra begge partier.

Litt forkortet ser planen slik ut:

"Etter at bråket i Sf og splittelsen der er det jo vanskelig å si hvordan et eventuelt initiativ fra oss på landsbasis ville bli mottatt.

(Vår utsendte...)

Dagbladet midt i mars. Et stort oppslag forteller at partikongressen i Jugoslavia nå er åpnet. Fra vår utsendte medarbeider, Finn Gustavsen.

Hvorfor fester vi oss ved dette? Er det fordi Gustavsen samtidig er SF's utsending hos Titos ytterst skumle "kommunistiske" liga?

Nei. Riktignok er det morsomt å avsløre hva slags "sosialister" SF har som venner utenlands. For Tito har som kjent ikke skaffet det jugoslaviske folket stort annet enn klasseskiller, pampevelde, massearbeidsløshet og amerikansk storindustri.

Ærlig talt nevner vi saka for å få høve til å kolportere et ubekreftet rykte – nemlig at Gustavsen har søkt fast stilling i Dagbladet. Kriks gjør nemlig at han, i likhet med mange andre lønnstakere, ser stadig mindre mulighe-

Kanskje er det allerede for sent å gå til den nåværende ledelse i Sf med et konkret forslag til teknisk valgssamarbeid Sf/NKP. Men den nye partiformannen hevder jo at han står lenger til venstre enn den forrige?? Et slikt forslag fra oss kunne muligens gå ut på følgende: Vi går inn for å redde SF's sterkt truede mandat i Nordland, og mandatet i Oslo som jo heller ikke kan sees som sikkert lenger. Vi kjemper sammen med Sf om mandat, gevinst for dem i Østfold (der kommer Viberg fra), Telemark (der er Solheim fra) og Akershus. Til gjengjeld kjemper Sf sammen med oss om å vinne et mandat i Hedmark (der kan til eks. NKP stille Reidar T. Larsen). Så forhandler vi om Sør-Trøndelag og Finnmark. Et av de fylkene går til NKP og et til Sf."

(fra en artikkel av Magne Mortensen, Nordland.)

Planen bringer neppe noen inn på Stortinget. Som kjent er det lettere for en kamel å komme gjennom et nåleøye enn for en synder å komme inn i himlenes rike.

Men at den er et godt bevis på revisjonistenes demokrat-

iske sinnelag, det må sjøl vi innrømme!

ter for å beholde sin nåværende jobb.

Vi veit som sagt ikke om dette er helt sant. I tilfelle vil det bekrefte ved ansettelse et harmonisk medarbeiderforhold, som folk langt utafor SF har kjent til i en årrekke.

Kanskje Dagbladet nøler med å gjøre forholdet legitimt? I såfall synes vi Dagbladet skal forbarme seg og ansette Gustavsen. Det ville være et prisverdig eksempel på nestekjærighet og lojalitet i forholdet mellom medmennesker.

Gustavsen kan spillet, han var redaktør av Orientering i flere år. Han kan derfor gå inn i Dagbladet uten vansker. For noen få vil dette kanskje ikke være noe nytt, men intet er jo som kjent nytt under solen. For arbeidsfolk og andre interesserte vil det i hvert fall være et oppbyggelig eksempel.

FREDELIG SAMEKSISTENS

(Fra Black Panther)

Høire - SF

Det utvalget som blei oppnevnt av regjeringa i fjor høst for å vurdere virkemidlene i "distriktsutbygginga", har nå avgitt sin første innstilling. Utvalget går bl. a. inn for at det skal opprettes et sjølvstendig rådgivende organ, som skal ha til oppgave å hjelpe bedriftene til å lage kostnadsoverslag ved plassering på de forskjellige steder i landet. Utvalget legger vekt på at det rådgivende organet skal kunne gjøre bedriftene kjent med de formene for offentlig støtte som er å få ved plassering av virksomheten i utbyggingsområder (vekstsentra). Det understrekes at det sjølsagt er bedriftens ledelse som sjøl må treffe beslutning om hvor virksomheten skal drives.

Som en ser er det ikke noe fundamentalt nytt i denne innstillingen; Metodene til hjelp for monopolkapitalens systematiske avfolkning av utkantstrøka er helt i tråd med den distriktspolitikken som sosialdemokratene utforma i sin regjeringstid.

Det som imidlertid kan være interessant å merke seg, er at innstillinga er enstemmig, og at denne idyllen strekker seg fra Høire via Statsdirektør Brofoss og Monopoldirektør Ramm til Stortingsmann Asbjørn Holm, Sf.

Venstrefløyen er borte. Det er blitt avklaring.

FAGLEG VESTLANDSKONFERANSE.

Ein fagleg Vestlandskonferanse blir arrangert i Bergen 12. og 13. april. av ei rekkje radikale organisasjonar. Hovudemnet på konferansen blir oppbygginga av ein fagopposisjon mot klassesamarbeidet og forrædarpolitikken til LO-byråkratane. Innleiarar blir Frank Baude frå Sverige, Per Gjedingseter og Kolbjørn Harbu.

RASJONALISERINGAR OG OPPSEI- INGAR I BERGENSOMRÅDET.

Rasjonaliseringa som er blitt sterkt intensivert den siste tida har ført til store oppseiingar i Bergensområdet. I fjor vart omlag halvparten av arbeidestokken hos Jørgen S. Lien oppsagd. Fleire verksemdar fylgde etter: Kronosfabrikken 70 mann, Wilhelm Kahrs renseri 40 (mest kvinner over 50 år), Campbell Andersens enkes fiskeredskapsfabrik- 50, Arna fabrikk 77. De Norske Gjør- og spritfabrikker leqqast ned, og 130 tilsette ved Merinospinneriet blir oppsagde i desse dagar. Samstundes går mange bygningsarbeidarar utan arbeid.

Kva gjer LO med dette? Samarbeider vidare om meir tidsstudiar, meir rasjonalisering.

SJUKEPLEIERELEVER ORGANISERER SEG

I nr. 2 av KLASSEKAMPEN brakte vi en analyse av sjukepleier- elevenes økonomiske stilling. Vi site at ved sida av at de lider under elendige forhold, når det gjelder undervisninga, blir elevene benytta som gratis arbeidskraft. For å bedre de sosiale kår, bekjempe den reaksjonære måten undervisninga er lagt opp på og for å kunne slå hardt slag mot den grove utbyttinga, har elevene på en av sjukepleierskolene i Oslo nå danna en interesseorganisasjon. Manifestet for organisasjonen stiller harde og riktige paroler, og den har allerede samla en stor del av elevema- n til kamp.

FISKEREN OG SEKRETÆREN.

Er den staten vi har en stat for folket? Dei seier det, både i Høgre og Sf og DNA. Men kva meiner fiskarane i Andsfjorden, som nyleg vart jaga bort frå loddefisket medan dei dreiv skyting frå Andøya Flystasjon?

Lodda er der ei kort tid, og så blir ho borte. Stogg i fisket halve døgnet fører til store tap. Ein ting har fiskarane merka seg: At øvinga var fastlagt i samråd med fiskerisekretæren på Andøya. Det halvoftentlege fiskarbyråkratiet tener ikkje fiskarane meir enn dei andre delen av statsbyråkratiet.

"Det kan ikke forsvares at fiskerne skal vike plassen fra rike fiskefeller mens Forsvaret får drive sine øvelser uhindret", skriv bladet "Nordlys".

Men om no dette berre er ein ny form for fiskestogg, kan ikkje "Nordlys" då gå med på at den eine fiskestoggen kan vera like god som den andre?

EN DUFT AV DEN "FINE" VERDEN

Avisa Verdens Gang har vore og sett på varer, litt dyre varer, som er å få kjøpt i forretnin- gar i Oslo.

Krokodilleskinnsveske, 2.500 kroner. Pels, ikkje av dei aller dyraste, men frå Aust-Afrika: 25.000. Eller kvifor ikkje noko fornuftig og nyttig? "VG fore- slår et armbandsur i 18 karat gull til 7.435 kroner." Ein fyllepenn, "Direktørpen- nen" kjem på 1700 kroner. "Direktøren vil kanskje også sitte godt? En fabrikk i Surnadal produserer en stol som vil gjøre seg godt på kontoret – i bunn og grunn en ordinær stol, men kledd med hvit mink blir det eksklusivt og litt av et objekt for dem som vil ha noe annerledes – prisen er bare rundt omkring 14 000 kroner!"

Også maten kostar, og ingen kan leva uten mat. Kaviar, ekte russisk, 560 kroner kilo- en, 31,75 for 56,8 gram. " – Javisst blir det solgt fortalte ekspeditrisen. "

Vår kommentar : Johan Galtung og andre intellektuelle svind- lalar kan godt seia at klasse- begrepa er forelda. Monopol- kapitalistklassa finnst like- vel. Døme på denne klassa sitt skamlause luksusforbruk finn vi alle vegner. Vi må berre bruke augo.

Med måleapparatet på ryggen.

Arbeidsmåling og tidsstudier er innarbeidde og velkjende metodar for arbeids"gjevarane" til å nytta ut arbeidarane så mykje som råd, eller som det heiter i Arbeider- bladet og Morgenbladet: "av stør- ste betydning for en effektiv res- sursplanlegging innenfor nærings- livet!" Målet med tidsstudiene er at arbeideren skal arbeida hard- are, slita meir. Hundrevis av in- geniførar, teknikarar og arbeids- studie"tillitsmenn" er i sving med stoppeklokker og måleskjema for å auka tempoet og arbeidsmengda og minka talet på arbeidarar. Men det kjem stadig noko nytt. Det siste er å rasjonalisera bort ras-jonaliseringsfolka med bruk av el- ektronisk tidmåling, som var om- tala på næringslivsida i Morgen- bladet 10. desember i fjor: "Man benytter et registreringsapparat (data collector), som bæres i en rem over skulderen. Selve regi- streringen skjer ved hjelp av et tastatur som holdes i hånden. Sig- nalene overføres via en ledning til registreringsapparatet hvor impul- sene lagres på et magnetbånd. Data collectoren som veier ca. 2 kg. krever ingen tilkobling og til- later 8 timers kontinuerlig drift pr. oppladning, hvilket skjer med separat aggregat. Data collector- en inneholder en elektronisk tidan- giver med mulighet til akustisk signalgiving innenfor området 0.25 – 6 minutter. I et stasjonært over- føringsapparat (data converter) overføres informasjon fra magnet- bånd til hullbånd for bearbeidelse i elektronisk datamaskin. Det fin- nes standardiserte typer program for forskjellige former for klokke- studier, frekvens- og GTT-studier!"

Kva er dette om det ikkje er slave- driving?

KLASSEKAMPEN

marxist-leninistisk arbeideravis

TVEITA POSTKONTOR, Oslo 6. Postgiro nummer 20 66 99
ABONNEMENTSPRISER: kr. 15,00 pr. år (sv. kr. 12,00).
Gruppeabonnement: kr. 60,00 pr. år for 5 eks. og
kr. 110,00 pr. år for 10 eks.
K L A S S E K A M P E N gis ut av ei gruppe marxist-
leninistar, og kommer forelopig ut en gang i måneden.
Redaktører og ansvarlige utgivere:
ANDERS M. ANDERSEN og FINN AASHEIM

TIL KAMP MOT OPPORTUNISMEN!

SAMARBEIDERE OG UNDERTRYKKERE I ALLE LAND - FORRÆDERE.

I mange år har opportunistene av alle slag undergravd arbeiderklassens kamporganisasjoner med stort hell. Illusjonene om "en fredlig og palamentarisk vei til sosialismen" har spredd seg i tidligere revolusjonære organisasjoner. Dette har blindet arbeiderklassen og stilt den avvæpna og hjelpsløs overfor monopolkapitalens voldige maktmidler, som opportunistene søker å skjule

for arbeiderne. AP-sosialdemokrater, reformister og revisjonister har sammen fødelagt demokratiet i fagbevegelsen. På mange områder har de greid å forvandle den revolusjonære, marxistisk-leninistiske arbeiderpolitikken med intriger og taktikk-eri. Målet er å bringe de "store gutta" nærmere borgerskapets kjøttgryter, der de får slengt til seg noen usle "bein".

Alle må forstå at kampen mot Opportunismen, nå som før, er en viktig del av klassekampen. Samarbeidere og undertrykkere i alle land, forrædere! Dere er villige til alt for å lede kampen på villspor, sånn at den kan brukes til å fremme deres karriere. Derfor må arbeiderklassen rydde dere av veien for å seire i den sosialistiske revolusjonen. - I dag ser vi at

kampen mot opportunisten flammer opp overalt. Dette er en god ting for arbeiderklassen, og vil hjelpe den til å "trekke ei klar skillelinje mellom seg sjøl og fienden". Ved å forbinde marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning med den norske klassekampen kan vi avsløre pampers og klasseforrædere, og legge grunnlaget for ei lys framtid.

REVOLUSJONÆRE I NKP KJEMPER FOR Å REDDE PARTIET.

TO LINJER I NKP

I det siste er motsigelsen i NKP tilspissa. Den minner oss om Lenins bemerkning: historien står liksom stille i 20 år, og så blir 20 års historie utspilt på like mange dager.

Ei fløy, med NKP-formann Reidar T. Larsen i spissen, kommer med voldsomme angrep på alle revolusjonære i og utafor NKP. Partifellere som ikke støtter denne linja, stemples som "gamle dogmatikere". Denne fløya stille seg "nøytral" til splittelsen mellom sosialdemokrater og revolusjonære i SF, men frir nå til SF-ledelsen. Det revolusjonære SUF er en "sektarisk" organisasjon, SUF-lederne vrøvler" og "er på vei til skraphaugen". Solidaritetskomitéen for Vietnam er "ekstremistisk" fordi den ikke vil underordne seg den falske "Vietnambevegelsen i Norge" (en dekkorganisasjon for AP). Sjøl anti-NATO kampanjen anklages for ikke å være "bred" nok.

Ei anna linje holdes fram i RØDE FANE, utgitt av NKPs opplysningsutvalg for Oslo og Akershus. Her forklares Kinas KPs riktige linje, og revisjonismen i Sovjets KP kritiseres. Solidaritetskomitéen får full støtte.

Flere innlegg i FRIHETEN avslører de revisjonistiske tendenser i NKP. Myten om "den parlamentariske vei" blir vraka, og det understrekes at bare revolusjon og proletariats diktatur kan skape sosialismen. Høyre-fløyen skriver rasende svar. Innlegg fra venstre blir nekta trykt — et sånt står i RØDE FANE, et annet i KLASSEKAMPEN.

Årsmøtet i Oslo/Akershus NKP viste hvor skjerp motsigelsen er. Her blei nesten hele styret kasta. Revolusjonære kamerater blei fordømt. Revolver av dem har leda arbeidet i diskreditert i årevis, og har tillitsverv i fagfore-

ninger og masseorganisasjoner. Grunnen var at de har gått skarpt mot all revisjonistisk utgjøing i NKP.

HVA STRIDEN DREIER SEG OM

"Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxistisk-leninistiske revolusjonære teori og som er av marxistisk-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de brede folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.

-Mao Tse-tung-

Borgere av alle slag vil gjerne redusere kampen til å gjelde personer: for eller mot RTL. De vil gjerne gjøre det lettere for seg sjøl ved å røyklegge de politiske motsetningene. Men Larsen kommer inn i bildet bare fordi han står for ei politisk linje og er sentral i en fløy. Kampen gjelder politikk, ikke personer.

Lenge har revisjonister og reformister hatt stort spillerom, og har hindra NKP i å fungere som et kommunistisk parti. Mange politiske feil er gjort. Ei historisk oppsummering av utviklinga i NKP er ikke laga. Ei slik oppsummering er ei forutsetning for at feil kan rettes gjennom kritikk og sjølkritikk.

Nå ønsker ledende revisjonister å likvidere NKP helt. Dette vises klart i forslaget til handlingsprogram, Alternativ, som NKPs landskonferanse 22-23. 1968 avviste. I dette Larsen-dokumentet heter det at "alle sosialistiske krefter skal forenes i et parti på marxismens grunn". (s.6) Man vil altså forkaste det kommunistiske parti og leninismen!

TIDLIGERE SF-MEDLEMMER AVVISER NYTT "NORSK VS"

ALT RÅTTENT MÅ SLÅS NED

Alle ser nå at SF har fått dødsstøtet. De mest klassebevisste folka har for det meste forlatt SF, eller gjør forberedelser på å gjøre det. Ingen som kjenner forholda tar det alvorlig når SF-ledelsen nå snakker om "konsolidering", medlemsøkning" og tilmed at "bare (!) 400 har gått ut".

Sannheten er at SF-ledelsen har farta landet rundt og prøvd å kjøpe venstreorienterte til å bli stående med smiger og fagre løfter. Humøret blir ikke bedre når bare de færreste og dummeste biter på. Derfor virker det bare pussig når de framstiller seg som stolte seierherre i partiavisa "Orientering".

Virkningen av at de mest bevisste, oppofrende og proletariske kameratene nå har forlatt SF vil først vises fullt ut på lengre sikt. Alt nå ser vi alvorlige kortsiktige virkninger. De vises i samband med politiske spørsmål, i SFs organisasjon og i sjansene foran valget.

Mer enn noen gang før mangler SF ei politisk linje. Sjøl i de ledende kretsene er det ikke enighet om distriktspolitikken, faglige spørsmål, den taktiske linja overfor NKP og AP. Resultatet er politiske tabber. - Personlig maktstrev, personlige motsetninger og uvennskap gror som sopp i blodsporene etter splittelsen. Vanskene dette skaper begynner å vises på organisasjonen.

SF organiserer få arbeidere, og enda færre faglige tillitsmenn av den sjeldne sorten som blir respektert på grunnplanet og hatet av de store. Slike medlemmer bandt før SF sammen med arbeiderklassen og "den norske virkeligheten" (et uttrykk SF-lederne har prosituert) i alle fall på noen få steder.

SF har nesten ingen ungdom. Utafor Oslo finnes bare få grupper. De er svært passive og langt til høyre — ofte til høyre for stedets AUF-lag. I Oslo er tyngdepunktet noen få ti-tall tall studenter på universitetet. For tida prøver Oslo SFu å rekruttere i utpreget hasj-miljø, noe som neppe vil skaffe SFu eller SF særlig glede.

Sjøl galluppen — (et uttrykk for "den offentlige mening" slik den i stor grad formes av monopolkapitalistenes presse og kringkasting) ser ut til å svikte SF. Slikt betyr lite for revolusjonære, men svært mye for de "parlamentariske" SF-erne. Hensikten med SF var jo å få folk inn i storting og andre sentrale organer — og det var for å holde galluppen oppe (sa man) at de "fæle kommunistene" måtte kastes ut! SF kan fortsette uten politikk, uten medlemmer,

men uten velgere — aldri. Går galluppen fortsatt ned, vil derfor nettopp de mest høyreorienterte som nå er kjernen i SF, se seg om etter en ny plattform — eller retttere: stige. I så fall kan vi få se SF smuldre opp og forsvinne helt på forbausende kort tid.

Mao har sammenliknet det som er reaksjonært med et dødt, råttent tre — får det være i fred, kan det stå i 100 år. "Slår du ikke til det, vil det ikke falle". SF råtnet opp. Nå må alle revolusjonære arbeidere hjelpe hverandre med å slå SF ned. Bare når SF er endelig tilintetgjort, kan det ikke lengre hindre arbeiderklassens kamp.

DÅRLIGE VANER FRA SF FORKASTES

Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og sjølkritikk. Vi kan kvitte oss med de dårlige vaner og beholde de gode.

- Mao Tse-tung -

Noe nytt må bygges opp. Men det er viktig å ha klart for seg at dette nye ikke kan stamper opp av jorda, stå fullt ferdig på en dag. Grundige forberedelser og planlegging trengs. Det er klart at arbeidet framleis er i et meget forberedende stadium.

Kameratene som kommer fra SF, har arva mange svakheter. SF mangler kontakt med arbeiderklassen på grunnplanet, det mangler en riktig arbeidsstil, det mangler skolering i den vitenskapelige sosialistiske teorien. Først må disse dårlige vanene fra SF knekkes — så kommer neste skritt

La oss bruke et bilde. Ethvert vettugt menneske veit at når en bygger hus, så bør en helst begynne med grunnmuren. Bare en tulling vil begynne med mønet.

Likevel finnes det noen folk som absolutt vil "begynne med mønet". De vil på liv og død lage et landsomfattende parti her og nå, og planlegger "listestilling" ved stortingsvalget. Dette gjelder kanskje ikke minst folk som før var ledende i SF. De lider framleis, etter alt som har skjedd, av den vrangforestilling at parlamentarisk arbeid er det viktigste ved politikken, og forveksler revolusjonær arbeiderpolitikk med intrigemakeri.

Det er et utslag av dårlige vaner fra SF at noen nå vil opprette en ny landsomfattende organisasjon — et slags VS. Det danske VS er nesten helt knust. Dette viser hvor farlig det er å starte parti før man har en enhetlig politikk og skolerte medlemmer. Når noen kommer med slike ideer, understreker det bare igjen at det er nødvendig å begynne med grunnmuren — kv-

itte seg med de dårlige vaner og beholde de gode". Det er også i utslag av dårlige vaner og feilaktig politikk, når noen kommer med forskjellige "lure" begrunnelser for alskens "lister" og "koalisjoner" foran valget. Det nye må skapes i arbeiderklassens kamp. Bare en tufs gir seg til å flakse "parlamentarisk" i lause lufta, i steden for å forene seg med arbeidermassene. All slags "lurt" taktikk er nettopp nå mest ødeleggende av alt. Utviklinga av en revolusjonær arbeidsstil kan hindres. I steden får vi den giftige atmosfæren av intrigemakeri, komplotter og tuskhandel som alltid har gjennomsyret SF-ledelsen.

"Alle fortidas feil må ubetinget avvises uten hensyn til persons anseelse, alle fortidas negative foreteelser må analyseres og kritiseres vitenskapelig slik at vi for framtida arbeider bedre og med mer omsyn. Nettopp dette er innholdet i setningen "la lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida". Det store flertallet av tidligere SF-medlemmer har innsett dette. De avviser alle "store planer" og er i steden fast innstilt på å "lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida".

ORGANISERING PÅ GRUNNPLANET, STUDIER AV MAOS TENKNING

Stadig flere steder i landet, bl.a. i Oslo, Bergen og Trondheim, har tidligere SF-medlemmer danna grupper for å utvikle studier og praksis. Mange slike grupper er også under forberedelse. Gruppene høyner skoleringsnivået målbevisst. Flere studieopplegg i Marxismen-Leninismen, Mao Tse-tungs tenkning blir brukt. Mange bruker SUF's bearbeidelse av grunnsirkelen til de svenske kameratene i Kommunistiska Förbundet — Marxist-Leninisterna. Vi hører at kameratene i Bergen grundig studerer Lenins "Staten og revolusjonen."

Gruppene veit også å binde dette sammen med praksis. Mer målbevisst enn SF noen gang har gjort, arbeider de for å gå inn i klassekampen. Mange medlemmer gjør godt arbeid i masseorganisasjonene, uten å la seg skremme av oppkonstruerte "motsetninger" til revolusjonære i andre organisasjoner. De er innstilt på enhet mellom alle revolusjonære, og veit at bare felles diskusjon og felles kamp kan danne grunnlaget for en sterk, revolusjonær arbeiderbevegelse. Flere grupper har solgt KLASSEKAMPEN på bedrifter og i boligdistrikter.

At hovedvekt legges på enhet gjennom diskusjon, studier, felles kamp, og på det seige, organisatoriske arbeidet på grunnplanet, betyr at mange tidligere SF-medlemmer alt har tatt et stort sprang framover og hevet seg langt,

KAMPEN ER INGEN DÅRLIG TING

Noen ærlige arbeidere vil kanskje synes kampen i NKP er en tragedie. I dag står arbeiderklassen uten et dugelig vern, og noen frykter kanskje for at indre kamp bare skal svekke kreftene enda mer.

Men i virkeligheten er denne kampen en god og riktig ting. Den vil tvinge alle ærlige progress sive i NKP til å foreta en oppsummering av de feil som er gjort, og kjempe for å rette dem. Den vil gi politisk erfaring og innsikt. Kamp mot opportunisten avslører klasseforræderne, samarbeiderne som arbeiderklassen ikke kan stole på. Den skaper en klar skillelinje mellom de revolusjonære og fienden, og legger derfor grunnlaget for seier. Dette visste Lenin godt. Han la grunnlaget for den sosialistiske oktoberrevolusjonen i 1917 gjennom kamp mot mensjevikene — opportunistene i den russiske arbeiderbevegelsen.

Alle revolusjonære arbeidere og marxist-leninister må forstå at kampen i NKP er viktig. De revolusjonære som kjemper for å redde NKP har krav på solidaritet. En mekanisk, ikke-marxistisk holdning må avvises. Støtte til hele NKP, uten å skille mellom godt og dårlig, er støtte til revisjonistisk prinsippløshet. Avvisning av hele NKP er å skille seg fra de revolusjonære kameratene der, og splitte den revolusjonære bevegelsen.

En avgjørende høyrefløyseier betyr at NKP for godt tilintetgjøres som redskap for arbeiderklassens kamp, for godt legges i grava. De revolusjonære i NKP kjemper for arbeiderklassens interesser. Deres kamp er en god ting som alle røde arbeidere bør støtte.

langt over SF's nivå. Disse kameratene slått inn på den riktige veien, og det kan ikke unngå å gi resultater.

KLASSEKAMPEN vil tjene folket

Redaksjonskollektivet i KLASSEKAMPEN hilser alle kamerater i hele landet. Vi har stor respekt og beundring for det gode arbeidet som blir gjort.

Vi kan fortelle at KLASSEKAMPEN har en framgang som vi aldri hadde ventet. Etter bare to nr. når avisa langt, langt utover rekkene av organiserte revolusjonære kamerater.

Reaksjoner fra svært mange steder over hele landet viser oss klart at stadig flere arbeidsfolk nå tiltrekkes av den revolusjonære kommunismen, og utviklinga av den revolusjonære bevegelsen vil bli kraftig styrka i nær framtid.

KLASSEKAMPEN har større spredning enn noe annet norsk marxistisk-leninistisk tidsskrift. Den leses med stor interesse på mange bedrifter. Avisen kan nå bli et virkelig slagkraftig redskap for spredninga av Maos tenkning, og utviklinga av den revolusjonære, kommunistiske bevegelsen.

Vi ber derfor alle kamerater om å gjøre mer for å styrke KLASSEKAMPEN. Skriv til KLASSEKAMPEN — selg KLASSEKAMPEN — støtt KLASSEKAMPEN! Støtte til KLASSEKAMPEN er støtte til den revolusjonære bevegelsen, styrker den og sveiser den sammen!

Framtida ser lys ut. Når marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning forbindes med den norske klassekampens virkelighet, vil arbeiderklassen sikkert vinne seier!

VEIEN TIL SEIER

"Arbeiderklassen i Norge kan bare vinne fram til seier dersom den har et tjenelig redskap. Dette redskapet må være et revolusjonært klassekamp parti. Et slikt parti finnes ikke i dag.

Det kan heller ikke opprettes på kort sikt. Felles diskusjon og felles handling mellom de revolusjonære kreftene i arbeiderbevegelsen, i og utenfor de eksisterende organisasjoner, er det eneste som kan skape en felles plattform for arbeiderklassens kamp mot opportunistene, kapitalisme og imperialismen"

Fra resolusjon vedtatt på SUF's landskonferanse 15-16 februar

Om det revolusjonære arbeidet i fagforeningene

Av Josef Stalin

Denne artikkelen er et utdrag av en tale kamerat Stalin holdt i 1925 om resultatene av den 14. partikonferansens arbeid. Den delen av talen utdraget er henta fra dreier seg om oppgavene for de kommunistiske partiene i de kapitalistiske land.

red.

Jeg vil gjerne oppholde meg litt ved hovedoppgaven. Etter at den er klarlagt, vil løsningen av alle andre oppgaver som er aktuelle for dei kommunistiske partia i Vest-Europa falle lettare.

Kva for ein oppgave er dette? Den er å knyte dei kommunistiske partia i Vesten saman med fagforeningene. Den er å utvikle og å fullføre kampanjen for ei einhetleg fagrørsla. Alle kommunistar må – absolutt og ubetinga – inn i fagforeningene. Der må dei arbeide systematisk for å samle arbeidarane i ein einhetleg front mot kapitalen, og på det viset skape tilhøve som gjer at dei kommunistiske partia kan støtte seg til fagforeningene.

Om ein ikke løser denne oppgaven, går det ikke å gjere dei kommunistiske partia til masseparti (dvs. parti med djupe røtter

i massene. Red. anm.), og ein kan heller ikke førebu dei nødvendige betingelsene for proletariatets seier.

Fagforeninger og parti i Vesten er ikke det samme som fagforeninger og parti var her i Russland. Forholdet og vekselvirkninga mellom fagforeninger og parti i Vesten er heilt forskjellig fra den situasjonen som hadde danna seg her i Russland. Hos oss oppsto fagforeningen etter arbeidarklassens parti og omkring dette partiet. Da partiet og partiorganisasjonene allerede leda arbeidarklassens økonomiske (til og med små streiker) og politiske kamp, hadde vi enda ingen fagforeninger.

Dette er den viktigste grunnen til den enestående autoritet partiet vårt hadde mellom arbeidarar før Februarrevolusjonen, om ein samanlikner med dei kimene til fagforeninger som ein da kunne finne hist og her. Virkelige fagforeninger oppsto her i landet først etter Februarrevolusjonen i 1917. Men allerede før Oktoberrevolusjonen hadde vi utforma faglige organisasjoner som arbeidarane hadde stor tru på. Lenin sa allerede da at uten ein støtte som fagforeningene ville det være umulig både å erobre og å halde fast på proletariatets diktatur. Den sterkeste utviklinga av fagforeningene her i landet hadde vi like etter maktovertakinga, og da især under NEP-perioden. I dag er våre kraftige fagforeninger utan tvil ein av dei sterkaste støttene for proletariatets diktatur. Det særregne med historia til fagforeningene våre er at dei har oppstått, har utvikla og konsolidert seg etter partiet, omkring partiet og i vennskap med partiet.

I Vest-Europa gjekk utviklinga av fagforeningene for seg under ganske andre forhold. For det første oppsto og befestet dei seg der lenge før arbeiderklassens parti dukka opp. For det andre var det ikke fagforeningene som der utvikla seg omkring arbeiderklassens parti, men tvert om arbeiderklassens parti som utgikk frå fagforeningene. For det tredje: Fagforeningene hadde allerede så å seie erobra det økonomiske kampområdet, som er det mest nærliggende kampområdet for arbeiderklassen. Partiene kom derfor i hovedsak til å beskjefte seg med parlamentarisk-politisk

kamp. Dette kom til å prege karakteren av det arbeidet dei utførde, og det avspeglar seg og i den betydning arbeiderklassen tilta partia. Og nettopp fordi partia der oppsto etter fagforeningene, nettopp fordi fagforeningene var født lenge før partia og i grunnen var proletariatets hovedfestning i kampen mot kapitalen, nettopp derfor blei partia, som sjølstendige krefter, som ikke støtta seg til fagforeningene, skyvd i bakgrunnen.

Av dette følger imidlertid at om dei kommunistiske partia ønsker å bli ei verkeleg massekraft, ei kraft som kan bringe revolusjonen framover, så må dei knytte seg saman med fagforeningene og støtte seg til dei.

Om ein ikke tar med i betraktninga dette særtrekket ved situasjonen i Vesten, vil det være det samme som at ein ruinerer den kommunistiske rørsle.

Der, i Vesten, kan ein stadig vekk finne enkelte "kommunistar" som ikke vil forstå dette særtrekket. Dei paraderer fortsatt med den antiprotektære og anti-revolusjonære parole "ut av fagforeningene". Der må bemerkes at ingen kan skade dei kommunistiske rørsler i Vesten så mye som slike "kommunistar". Dei vil "angripe" fagforeningene utanfrå, da dei regner dem for ein fiendtlig leir. Dei forstår ikke at når dei fører ein slik politikk vil arbeiderne sjå på dei nettopp som fiender. Dei forstår ikke at same kor gode eller dårlige fagforeningene er, så rekner den vanlege arbeider dem for sine egne festninger, som hjelper han med å beholde arbeidslønna, arbeidsdagen osv. Dei forstår ikke at den slags politikk ikke letter, men undergraver kommunistenes arbeide med å vinne innpass blandt arbeiderklassens millionmasser.

"Dere angriper min festning", vil en vanlig arbeider si til slike "kommunistar". "Dere vil ødelegge det som jeg har skapt gjennom årtier, fordi dere vil bevise for meg at kommunisme er bedre enn reformistisk fagforeningspolitikk. Jeg veit ikke, kanskje har dere rett i deres teoretiske finesser om kommunismen – hvordan

skulle jeg, en vanlig arbeider, finne fram i desse teoriene deres. –Men eit veit jeg, jeg har mine fagforeningsfestninger, og dei har ført meg i kamp, dei har forsvart meg – godt eller dårlig – mot angrep frå kapitalistisk side. Og alle som tenker på å ødelegge desse festningene, dei ødelegg mitt eige arbeidsverk. Slutt med angrepene på festningene mine, gå inn i fagforeningene, arbeid der ein fem års tid eller lengre, hjelp dem med å bli bedre og sterkere. Så kan jeg sjå kva slags folk dere er, og i fall det viser seg at dere er egnede folk skal jeg naturligvis støtte dere" osv.

Slik eller omtrent slik imøtegår den vanlige gjennomsnittlige arbeider i Vesten fagforeningsmotstanderne.

Den som ikke er klar over dette særtrekk i den vanlige europeiske arbeiders mentalitet er heller ikke klar over hvilken situasjon våre kommunistiske partier er i i dette øyeblikk.

Hvor ligger styrken til sosialdemokratiet i Vesten?

I at det støtter seg til fagforeningene.

Hvor ligger svakheten til dei kommunistiske partia i Vesten?

I at dei enda ikke har knytt seg saman med fagforeningene, og i at visse element i desse partia ikke ønsker å gjøre det.

Derfor er hovedoppgaven for dei kommunistiske partia i Vesten i dette øyeblikk å utvikle og å fullføre kampanjen for enhet i fagrørsla, i å få alle kommunistar inn i fagforeningene, i å utføre eit systematisk og tålmodig arbeid der for å samle arbeiderklassen mot kapitalen og med det oppnå at dei kommunistiske partia kan støtte seg til fagforeningene.

Dette er innholdet i beslutninga f. a Kommunistisk Internasjonales utvida plenumsamling om aktuelle oppgaver for dei kommunistiske partia i Vesten i dette øyeblikk.

Store oppsigelser ved Merinospinneriet

OVERGANG TIL TIDSTURERT PRODUKSJON.

Etter drøftelser med Tillitsmannsutvalget har vi nå besluttet de stillinger vi foreløpig får i den tekniske produksjon.

Før: Deres vedkommende beklager vi å måtte meddele at vi ikke har funnet plasseringsmulighet. Vi vil imidlertid gjøre vårt ytterste for å kunne beskjefte

Dem så lenge som mulig under omleggingen, og som tidligere bekjentgjort regner vi med at omleggingen vil være gjennomført ved påsketider d. 8.

Der vil bli sørget for at De i god tid, dog minimum med det varsel som loven foreskriver – 14 dager – får beskjed.

Vennligst henvend Dem til Personalavdelingen dersom De i forbindelse med ovenstående får spesielle problemer som vi eventuelt kan være behjelpelig med.

Bergen, den 5. februar 1969.

Pr. pr. A.S MERINOSPINNERIET

Arne L. Thorstenson

Arne L. Thorstenson
Adm. dir.

Faksimile av et oppsigelsesbrev. Det er mange arbeidere som får slike brev nå om dagen.

I alt 127 arbeidere er oppsagt på Merinospinneriet i Bergen. Oppsigelsen blir foretatt smått om senn over et tidsrom på ca. 3 måneder, fra januar til april. Tillitsmannsutvalget ved bedriften har fått i oppdrag å plukke ut de folk som må slutte. Oppsigelsene gjelder stort sett folk som ikke er organiserte. Mange av dem har familie å forsørge og har jobba lenge i bedriften.

Ved å skyve jobben med å sparke ut folk over på fagforeninga (dvs. tillitsmannsutvalget på 5 mann), har bedriftsledelsen skjerp det motsetningsforholdet som var mellom fagorganisasjonen og arbeiderne, samtidig som de har holdt seg sjøl utafor. Det fins også eksempel på at også nye, ukvalifiserte folk er blitt ansatt på bedriften etter at man var begynt å si opp folk. Bedriftsledelsen gir rasjonalisering som grunn for oppsigelsene. Produksjonen skal økes og det foreligger planer om å gå over til fire-skifts-system. – Det er stor motstand blant arbeidsfolk på bedriften mot fire-skiftsordninga, og derfor sier ledelsen opp ei rekke folk og ansetter nye.

Tidsstudiearbeidet på bedriften er nå kraftig intensivert. Arbeiderne får ikke lenger lov til å ta matpausa i kantina, men må spise ved maskinene. Matpausen skal deles opp

slik at når arbeiderne ikke har noe å gjøre, la oss si ca. 5 minutters tid, så skal de regne dette til matpausa. Slike småpauser skal de legge sammen. Den tida de da får må ikke overstige en halv time. Røykepauser er strengt forbudt (det er ikke lov til å røyke ved maskinene, og det er forbudt å gå ut for å røyke).

På Merinospinneriet innebar forkortelsen av arbeidstida til 42 1/2 timers uke, at man fikk et kvarter mindre arbeidstid på hvert skift. Mens man før begynte arbeidet på et skift klokken 11.45, begynner man klokken 12.00 etter arbeidstidsforkortelsen. For arbeiderne kan ikke dette sies å være noen særlig fordel. Dessuten medførte arbeidstidsforkortelsen at økninga i den nominelle lønna ikke blei større enn ca. 2%.

Storparten av arbeiderne på Merinospinneriet bor i bedriftens boliger. Nylig fikk de beskjed om at husleia skulle stige med ca. 100% på grunn av "økte omkostninger". Dette vil føre til at arbeidernes reallønn vil bli betydelig lavere enn før siste lønnsoppgjør.

Merinospinneriet eies av Bergens Industri-Investering, dvs. Bergens Privatbank. Bygginga av bedriftens boliger blir finansiert av Bergens Privatbank ved Husbanklån.

Familiære for over kynisk

I Østerdalsgata 1 i Oslo ligger et tredelt firma, aksjeselskapene Brevreklame A/S, Fellesekspedisjonen A/S og Brevtrykk A/S. Aksjene eies av en familie, og firmaet ledes av brødrene Ivar og Kristen Thorsheim. Firmaene, som i praksis er en enhet, baserer seg på forholdsvis få ansatte (alt i alt 21, hvorav 3 på trykkeriet) og et større antall deltidsansatte husmødre, skoleelever, folk med andre jobber, og folk med forskjellige former for tilpasseingsvansker. De deltidsansatte med tilpasseingsvansker "produserer ikke så meget som vanlige arbeidere" så de får lavere lønn enn andre, med andre ord, de utbyttes hardere. En spesiell klausul sier, i følge Ivar Thorsheim, at disse ikke har lov til å organisere seg, med andre ord, at de skal stå forsvarsløse overfor bedriftens råttne "veldigdighet".

O. H. kom inn i firmaet Brevreklame som deltidsansatt gjennom slik "veldigdighet" overfor utilpasset ungdom. Imidlertid fortsatte han å jobbe i firmaet ut over den "veldigdige" tiden, først for å skaffe penger ved siden av skolegang, og fra og med september '68 som fast ansatt på heldag. I slutten av oktober begynte M.F. å jobbe i firmaet på heldag, midlertidig ansatt på prøve i tre måneder.

På det tidspunktet rådet det en "familiær" tone i firmaet – Kristen Thorsheim gikk omkring i lagerfrakk og snakket vennlig med de ansatte, hvorav bare én var organisert (bortsett fra trykkeriet). Ivar, som er firmaets øverste leder (ifølge eget utsagn også konsulent for LO!) holdt seg mer tilbaketrukket på sitt kontor som ederkoppen i midten av nettet, men kunne alltid slå av en hyggelig prat med sine lønns-slaver når tilfældighetene bragte ham i nærheten av dem. Det var ved flere anledninger tidligere forsøkt å organisere de ansatte, noe som i ett av tilfellene resulterte i oppsigelse, i et annet i voldsomme trusler som slo forsøket til jorda.

I november organiserte O.H. seg. I desember begynte han å organisere de øvrige ansatte. Dvs.: han samlet navn på lister i største hemmelighet, og før bedriftsledelsen fikk nyss om saka hadde allerede alle de ansatte i Fellesekspedisjonen skrevet seg på. Dermed var bedriftsledelsen forhindrede fra å sette i gang kraftige og harde tiltak, i og med at de ansatte nå kunne lamme en hel avdeling med en streik.

Imidlertid fikk bedriften nyss om hva som foregikk. O.H. ble innkalt til Kristen Thorsheim (personalsjef), som sa: "Vi har selvfølgelig ikke noe imot at dere organiserer dere, jeg har selv vært tillitsmann i Handel og Kontor, men vi liker ikke at dere går bak ryggen på oss." (Ifølge H&K's optegnelser har K.T. ikke vært en vanlig medlem av forbundet i 8 mndr.) De ansatte skulle så få holde et møte med sekretær Ravnaas fra forbundet, i bedriftens spiserom etter arbeidstid. Møtet førte til at de ansatte skulle få en viss betenkingstid før de organiserte seg for å trekke med så mange som mulig.

Neste initiativ fra bedriftens ledelse lot ikke vente på seg: O.H. ble innkalt til Ivar Thorsheim, som i en timelang samtale påla ham å arrangere valg av "bedrifts-tillitsmenn", to lakeier for bedriftsledelsen som skulle fungere som overvåkingspoliti. Han ble også bedt om å foreslå seg selv, noe som ville stille ham i miskreditt hos de øvrige ansatte og passivisere ham fullstendig, dette n kjet han sjølsagt. Han arrangerte avstemningen, men oppfordra samtidig alle de ansatte til å boikotte den – en oppfordring som blei trofast fulgt, av alle de ansatte.

Samme dag samlet de av de ansatte som ville organisere seg, seg til et møte i Handel og Kontors lokaler, der de meldte seg inn og foretok valg av tillitsmenn. O. H. og en av de kvinnelige ansatte ble valgt til tillitsmenn. Da bedriften fikk beskjed om valget, presset den først på for å få valgt de samme to til "bedriftstullitsmenn". Dtte viste seg imidlertid resultatløst, og følgen var, at bedriftsledelsen nektet å godkjenne dem som H.&K.-tullitsmenn, med den begrunnelse, at den kvinnelige tullitsmannen hadde vist "dårlig arbeidsmoral", og at O.H. bare var "midlertidig ansatt" og antakelig bare ville bli i firmaet noen måneder til. Samtidig ble O.H. bedt om å søke fast ansettelse i firmaet. Dette gjorde han, og søknaden blei avslått(!)

I begynnelsen av februar forlangte Handel og Kontor avtale med bedriften. Dette motsatte bedriften seg. Hvorfor? Fordi den detsom det ble opprettet avtale ville bli nødt til å foreta lønnsjusteringer i takt med tariff-reguleringene osv. Og fordi bedriften gikk med planer om å rasjonalisere, og ikke ønsket innblanding fra de ansatte under denne prosessen.

Arbeiderne ved Trondheimsbedrift AVVISER KLASSESAMARBEID

Radiofabrikken "Stentor" i Trondheim er et godt eksempel på ein "framgangsrik, ekspanderende" bedrift i dagens Norge. Bedriften har f.eks. planlagt i år å øke forvaltningskapitalen fra 7 mill. til 12 mill. kroner, bl.a. gjennom opprettelse av datterselskaper. Utad, i borgerpressa blir slike bedrifter som "Stentor" omtalt som "blomstrende industriforetakender" osv.

Ein må imidlertid spørre seg korleis ein slik framgang er mulig, samt i hvilken grad arbeiderne får nytte godt av framgangen.

"KLASSEKAMPEN" har besøkt bedriften, og det vart fort klart at økonomisk framgang for bedriften står i omvendt forhold til arbeidsvilkåra for de ansatte, eller for å si det på ein annan måte: Bedriften oppnår det store overskuddet gjennom å utbytte og undertrykke arbeiderne.

Nokre eksempel:
Arbeiderne kunne fortelle at bedriften benytta seg i utstrakt grad av det nye overtidsreglementet som var resultat av siste tariffoppgjør, for å oppnå den planlagte produksjonsøkninga. (Det nye reglementet gjør det mulig å pålegge den enkelte arbeider opptil 30 timer overtid i to på hverandre følgende uker, mens grensa før gikk ved 25 timer i fire på hverandre følgende uker.)

Ulovlige tidsstudier: I følge radiooverenskomsten pkt. 2 skal bedriften før tidsstudier settes i gang ta kontakt med arbeidernes tidsstudietillitsmann for å gi opplysninger og drøfte de påtenkte tiltaka. Dette er ikke blitt gjort! Også på et annet punkt er arbeidernes rettigheter suverent blitt stilt til side, nemlig når det gjelder tidsstuderte akkorder. En tidsstudent akkord er ikke gyldig med mindre arbeidernes tidsstudietillitsmann har godkjent den. Arbeiderne ved "Stentor" radiofabrikk har aldri hatt noen tidsstudietillitsmann fordi det foregående klubbstyret har opptrådt som bedriftens menn, og ikke

brydd seg med å ansette noen slik. Alle tidsstuderte akkorder ved bedriften er derfor ulovlige!

Resultatet av dette er da også gitt: Arbeiderne kunne opplyse at enkelte av akkordene er så harde at full arbeidsinnsats heile dagen likevel har vist seg å gi ei akkordlønn som bare ligger 3% over vanlig timelønn.

Bedriften benytter seg også i utstrakt grad av "akkordavsavn" (ei arbeidsform som forutsetter at arbeiderne holder det tidsstuderte akkordtempoet), men dette akkordavsavnet innbringer likevel ikke arbeiderne mer enn fra 18 til 40 øre pr time utover den ordinære grunnlønna.

Sviktende vernetiltak: På enkelte avdelinger i bedriften utvikles det under arbeidet helsefarlige gasser. Til tross for flere klager fra arbeiderne har imidlertid bedriftsledelsen nektet å skifte ut det sviktende ventilasjonsanlegget.

Garderoben og vaskemulighetene er også elendige, og bedriftsledelsen har vist seg svært uvillig til å bedre forholda. Grunnen til dette er sjølsagt at den ønsker å utnytte mest mulig av golvarealet til effektiv produksjon.

Disse eksemplene skulle være tilstrekkelig til å vise at tesen om at "Arbeidere og arbeidsgivere har felles interesser av at bedriften går godt økonomisk" er feilaktig og falsk. Tvert i mot er forutsetninga for å skape et "blomstrende industriforetak" at arbeiderne blir holdt nede og undertrykt, både sosialt, økonomisk og politisk.

Situasjonen på "Stentor" radiofabrikk er typisk for mange norske bedrifter, men likevel er det et stort lyspunkt på denne arbeidsplassen: Arbeiderne står ikke lenger forsvarsløse overfor overgrepene fra bedriftsledelsen. Det nye klubbstyret har både i ord og handling vist at det vil kjempe aktivt for arbeidernes interesser, og det har avvist den falske tesen om samarbeid med kapitaleierne.

Enda han bare er 22 år, har Kjell Hammer så stor tillit blant arbeidskameratene at de i januar valgte han til å fungere som klubbformann. Før han tok arbeid på Stentor har han prøvd seg i flere jobber, blant annet har han bak seg tre år til sjøs.

Hva ser du som den viktigste oppgava du har som klubbformann?
Den viktigste oppgava for meg må være å ta opp kampen mot alle overgrep fra bedriftsledelsens side, og ellers orientere medlemmene om alt nytt på bedriften og i organisasjonen. Samtidig vil jeg arbeide for at arbeiderne skal få høyne sin egen politiske bevissthet, f. eks. gjennom foredrag og diskusjoner på klubbmøtene. I den sammenheng vil jeg også være med å ta initiativ til å få i gang studiegrupper på arbeidsplassen som skal ta for seg marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenking.

Er dette en faglig oppgave?
Det er en faglig-politisk oppgave som er svært viktig, for arbeiderklassen kan umulig føre noen skikkelig kamp mot kapitalen og det kapitalistiske systemet uten å kjenne de erfaringene kameratene i arbeiderklassen har høsta i klassekampen før oss.
Hvordan kan arbeiderne best kjempe for sine interesser?

Studer formann Maos verker!

Jeg vil oppfordre alle unge og eldre arbeidere til å organisere seg på sine arbeidsplasser, der arbeide for å fjernerne udugelige tillitsmenn i klubbstyrene og ellers oppover i LO-byråkratiet, og erstatte dem med folk som våger og vil ta opp en aktiv kamp mot utbytterne og deres maktapparat.

Der det grunnlag for dette?
Arbeiderne har all grunn til å reise seg og frigjøre seg sjøl. Arbeiderne har ingen som helst grunn til å føle seg som ei mindreverdig gruppe i samfunnet. Hvem er det som skaper verdiene i det industrialiserte samfunnet? Det er arbeiderne bak maskinene.

Hva skal arbeiderne gjøre?
De må lære å kjenne styrke som samfunnets rygggrad, og gjennom studier tilegne seg den riktige teorien om hvordan arbeiderklassen skal erobre makta, gjennom felles kamp med de midler som blir nødvendige for å knuse monopolkapitalen og dens maktapparat og sjøl ta makta.

Kan arbeiderne greie dette?
For å greie dette er det nødvendig at arbeiderne forener seg med andre progressive krefter og grupper som blir utbytta, f.eks. studenter, fiskere og

Å BLI ANGREPET AV FIENDEN ER EN GOD TING !"

I januar i år valgte arbeiderne ved "Stentor" Radiofabrikk nytt klubbstyre. Det tidligere styret hadde fulgt den tradisjonelle samarbeidslinja med bedriftsledelsen som f.eks. Hovedavtalen oppfordrer til. Uttalelser fra arbeiderne viser at de gjennom konkrete hendelser har fått erfaring for at den nåværende LO-ledelsen fører en politikk som ikke er i arbeidsfolks interesse. Et godt eksempel på dette er det siste lønnsoppgjøret, hvor arbeiderne på enkelte avdelinger opplevde å få ei reell lønnssenkning. Den alminnelige oppfatninga blant arbeiderne på "Stentor" er at LO må gjenreises som en kamporganisasjon, slik at den kan bli et brukbart redskap i arbeiderklassens kamp for bedre kår, mot den kapitalistiske utbyttinga. Konkret betyr dette bl.a. at LO må gjennomføre en demokratisk sentralistisk organisasjonsform slik at arbeiderne kan kaste ubrukelige tillitsmenn, samtidig som de sjøl gjennom sitt arbeid på grunnplanet kan stikke ut LO's kurs.

Denne oppfatninga blant arbeiderne ga seg da også utslag i valget av nytt klubbstyre, hvor folk som har denne oppfatninga blei valgt (se intervjuet med den nylvalgte formannen). Samtidig vedtok man enstemmig nye statutter for klubbstyret.

1. Medlemmene skal arbeide for at organisasjonsprosenten blir så høy som mulig.
 2. Medlemmene og styret skal støtte alle forslag som er i arbeidernes interesse.
 3. Klubbstyret skal til en hver tid påvise hvordan arbeiderne og kapitalen har antagonistiske interesser. Slike saker som f. eks. streikeretten, tariffpolitikken, rasjonalisering, tidsstudier, overtid, oppsigelser, bedriftsutvalg og andre former for "demokrati" på arbeidsplassen osv.
 4. Styret skal støtte arbeiderne i alle saker.
 5. Ingen skal ha økonomiske fordeler av sitt arbeid i styret.
 6. Ingen av styret kan ha taushetsplikt overfor medlemmene.
 7. Ingen av styret kan forhandle alene.
 8. Hvis medlemmene finner at styret eller et medlem av styret ikke oppfyller sine verv, kan et flertall av medlemmene forlange ekstraordinært møte hvor kritikk kommer fram, og om det kreves valg av nytt styre.
- (Utdrag av statutter for det nye styret.)

Klubbformann Kjell Hammer (til høyre) og kasserer Rolf Haugen.

hold dekker utbytting

Litt om politikken overfor de ansatte: Lønnningene er individuelt fastsatt, varierende fra person til person, etter systemet: Jo mer du smiser, jo mere penger får du. De ansatte splittes og spilles ut mot hverandre i den grad det er mulig, blant annet ved hjelp av forfremmelser på tvers av ansienitet. Samtidig holdes en liberal og "meneskelig" maske – sjefene smiler vennlig i møtekommende mens de dolker deg i ryggen.

O.H. søkte permisjon for å dra på et "faglig grunnkurs" i LO-regi – dette ble uten videre innvilget.

Neste skritt fra bedriftens side: De ansatte i Brevrekklame, der organisasjonsprosenten er forholdsvis lav, blir innkalt til møte i spiserommet. Møtet består i at brødrene Thorsheim holder lange innlegg der de truer med at de organiserte skal få lavere lønninger, med at de organiserte "vil bli bedt om å forlate firmaet", der de sier at de betrakter Handel og Kontor som en inntrenger, osv. osv. Tillitsmann O.H. (ikke godkjent av bedriften) forsøker å ta ordet for å opplyse om at slike tiltak ville være ulovlige, og tilbakevise en del av løgnene, men blir avspist med at "dette er ikke noe debattmøte, men et informasjonsmøte". Med andre ord: Et reint terrormøte i følgende hensikt: De uorganiserte skulle skremmes fra å organisere seg, og de vaklende blant de organiserte skulle skremmes ut av foreninga. I Fellesekspedisjonen var organisasjonsprosenten 100, og intet terrormøte ble holdt. Imidlertid gikk resten av dagen med til å krangle for å få holdt et møte der de organiserte kunne informeres om hva som var skjedd, uten at dette gikk ut over kontortida. Dette skjedde på torsdag.

Lørdag ble O.H. og M.F. kalt inn til Kristen Thorsheim, som ville drøfte ansettelsesforholdene. Først ville han presse O.H. til i vitners nærvær å innrømme at han ikke var fast ansatt, noe O.H. nektet å gjøre, selv om han ble truet med oppsigelse, der som han ikke oppførte seg "kjekt og greitt". Så dro O.H. på LO-kurs, og blei borte ei uke. På torsdagens møte, mens O.H. var på kurs, blei de ansatte i Fellesekspedisjonen forevist et skriv fra bedriftsledelsen (som de måtte underskrive på at de hadde sett). I skrivet sto det at det ikke var lov å røyke i bedriftens kjeller eller i første etasje – til gjengjeld skulle man få to røykepauser a 10 minutter. Dette

skyldes forskrifter fra Brannvesenet, og var for såvidt uinteressant. Skrivets annen halvdel, derimot, bekjentgjorde at man ikke fikk lov til å forlate bedriftens område i arbeidstiden – tidligere hadde en av de ansatte gått ut for å handle for alle en stund før spisepauser. Altså en regelrett tilstramming av forholda.

Mandag vendte O.H. tilbake med skriftlig svar på Kristen Thorsheims spørsmål om hva de var blitt enige om seg i mellom når det gjaldt O.H.'s ansettelse. O.H.'s versjon stemte ikke overens med personalsjefens. Resultat: O.H. har ikke oppført seg "kjekt og greitt", og får sparken! ("Vi har selvfølgelig ikke noe imot at dere organiserer dere, vi bare forbeholder oss rett til å si opp den som blir valgt til tillitsmann"). Imidlertid prøver man fremdeles å holde på den kameratslige tonen, og tilbød ham å fortsette ut den fastsatte oppsigelsestida, "under forutsetning av at De, i erkjennelse i at De ikke er akseptert som tillitsmann p.g.a. at De ikke har vært fast ansatt hos oss, avholder Dem fra å lage uro og splid på arbeidsplassen og i stedet lar eventuelle spørsmål bli tatt opp av nye tillitsmenn, eventuelt av Handel og Kontor direkte." (som om det skulle ha vært O.H. som hadde lagd "uro og splid"!) Slike betingelser kunne O.H. sjølsagt ikke gå med på – resultatet var at han blei avskjediget på dagen, uten lønn i oppsigelsestida!

Dette førte blant annet til at den andre tillitsmannen blei skremt og trakk seg, og i stedet blei det valgt en mer samarbeidsvillig ung dame, som blei invitert hjem til Kristen Thorsheim for å spise middag og diskutere avtale.

Bedriften er nå ikke lenger så redd for å miste sitt jerngrep om de ansatte, og går med på å holde et møte med Handel og Kontor. Møtet tar vel tre timer, og resultatet blir: Bedriften bøyer unna, og kommer nå antakelig til å undertegne avtalen og ta O.H. inn igjen for et begrenset tidsrom.

Det vi kan lære av denne historia er at kapitaleierne med alle midler prøver å så splittelse mellom arbeiderne, for på den måten å kunne sikre utbyttinga. Men når arbeiderne organiserer seg og står samla, kan de klare å vise utbytternes overgrep tilbake.

småbrukere. Sammen kan disse gruppene vinne seier over den mektige kapitalen om de følger ei riktig linje og kjemper konsekvent for å gjøre slutt på all utbytting med de midler som trengs til målet er nådd.
Hvilke aktuelle krav bør arbeiderne stille?
Uavkorta streikerett er et novedkrav som må drives gjennom i heile organisasjonen. Kan vi ikke streike, er vi ferdige. Tariffavtalene må bli ettårige, og oppgjørene må bli forbundsvise. Arbeiderne må kjempe for å gjøre LO til en kamporganisasjon som hevder medlemmenes interesser mot kapitalistene og staten, og ikke som nå at LO hevder kapitalistenes interesser mot medlemmene. Her må vi også kreve at utsendingene til LO-kongresser skal velges lokalt og ikke etter forbund, og slike kongresser må holdes hvert år, ikke som nå hvert fjerde år. Vi må avvise tvungen lønnsnemnd og andre våpen som rettes mot de fagorganiserte, og vi må kreve at alle arbeidere skal ha full lønn under sjukdom. Dette er bare noen av de viktigste sakene som må tas opp. Ei særlig aktuell sak er det å gå til kamp mot Moms-systemet, som vil gå hardt ut over alle arbeidsfolk.

Som ei utdyping av pkt. 3 opplyser den fungerende klubbformannen at arbeiderne avviser klassesamarbeidet, fordi det er et antagonistisk (dvs. uforsonlig) motsetningsforhold mellom arbeid og kapital, og dette motsetningsforholdet kan ikke løses ved samarbeid. Motsetningen kan bare løses ved at den ene parten besier den andre. Arbeiderne erkjenner at klassesamarbeidspolitikken betyr knefall for kapitalen. Arbeiderne prøver å trekke et skille mellom venn og fiende, og legger så opp taktikken for å knuse fienden. Dette kom klart til uttrykk i en episode som utspant seg for noen uker siden. Det gikk da rykter på fabrikkten om at bedriftsledelsen "ikke riktig likte" det nye klubbstyret. Dette viste seg også gjennom at bedriftsledelsen la vansker i veien for arbeiderne når de skulle låne rom for å holde møter, slik at organisasjonsfriheten blei innskrenka. Noen av arbeiderne blei beterte over at det skulle komme til å oppstå et "dårlig forhold" mellom ledelsen og de ansatte, men disse betenkelighetene forsvant fort da man tok til å diskutere "forholdet til fienden" i frokostpausa. Man kom da til enighet om at Mao Tse-tung har rett når han sier at "Det er bra om vi angripes av fienden, for det beviser at vi har trukket en skarp skillelinje mellom fienden og oss," og at bedriftsledelsens misnøye med klubbstyret bare var et tegn på at klubbstyret hadde ført en riktig politikk. Det hersket enighet om at "et godt forhold" mellom arbeiderne og bedriftsledelsen ikke var mulig med mindre klubbstyret gjorde et knefall for kapitalistene og dermed forrådte både seg sjøl og arbeidskameratene.

Arbeiderne ved "Stentor" har tydeligvis fått styrket kampviljen. Det viser også oppslutninga om fagarbeidet: Den iherdige kassereren i det nye klubbstyret, Rolf Haugen, opplyser at mens tidligere bare 35 prosent av arbeiderne ved bedriften var organiserte, har medlemsprosenten økt til 86 etter at det nye klubbstyret blei valgt.

Arbeiderne ved "Stentor" har vist at det nytter å ta opp kampen mot kapitalistene og LO-byråkratene. Vi vet at flere vil følge etter!

FAGOPPOSISJON mot klassesamarbeid

LO går i dag mot interessene til arbeidsfolk. Organisasjonen motarbeider sine egne medlemmer. Når fleire og fleire no innser dette, kjem det av ein konsekvent LO-politikk som har vore førd i mange år og som ikkje lenger kan haldast løynd for folk. I løsskampen har LO-leiinga og leiarane for ei rekkje store forbund svikta arbeidarane totalt. Dei siste tariffoppgjera, i 1966 og 1968, var reine skandaler, der "tillitsmennene" for arbeidarane stelte seg fullt og fast på arbeids"gjevarane" si side. Ved oppgjeret i fjor blei det ikkje ein gong kravt kompensasjon for prisstigninga i den perioden som var gått. Resultat: realløna gjekk ned for dei store gruppene av arbeidarar. Endå verre var den utholinga av arbeidarvernlova som LO gjekk med på, og som gjev kapitalistane utvida rett til å kommandera ut arbeidarane på overtidsarbeid. På denne måten kan dei halda for få folk i arbeid og såleis få lågare sosiale utgifter og mindre å betala ut i løner når det ikkje er så mykje å gjera.

Viktigare enn dette er likevel den endringa i arbeidarvernlova som utvidar retten til å setja i gang skiftarbeid med full drift dag og natt, kvardag og helg. No kan skiftarbeid også setjast i gang av økonomiske grunnar, det vil seia reine profittomsyn. Sjølv sagt hadde ikkje arbeidarane i røystringar gått med på desse reformene. Det var LO-spissane som på eiga hand tuska frå arbeidarane desse føremonene som i si tid vart oppnådde etter hard kamp.

Tidsstudier, arbeidsmåling og rasjonalisering blir gjennomført i stor stil i industrien. Føremålet er at det skal bli mogeleg for bedriftene å greia seg med færre arbeidarar ved at dei som er att skal arbeida meir og snøggare. Uten kompensasjonar. Korleis steller LO og dei store forbunda seg til dette? Dei er med på galloppen utan vilkår eller atterhald, og arrangerer kurs i å rasjonalisera bort arbeidsfolk på LO-skolen på Sørmarka der tidsstudielaboratoriet er ei gåve frå Norsk Arbeidsgiverforening.

Her blir det dosert "samarbeid" og bedrifts"demokrati" som tyder at arbeidarane skal innordna seg som før og at arbeids"gjevarane" skal ha makta som før, berre med innføring av nokre nye

ord og nokre møte der leiinga "orienterer" tillitsmennene, men kan krevja at desse ikkje seier noko til arbeidskameratane. Ikkje snakk om klassekamp eller at arbeidarane skal ta over makta og bedriftene. Slike ting som var hovudsaka for arbeidarrørsla, og som LO vart skipa for å vera med og gjennomføra, det blir i dag omtala som "ekstremisme" av leiarane i alle dei tre "sosialist"-partia og av LO-pampene som har åla seg inn i posisjonar der makt blir utøvd. Nestformann i LO, Tor Aspengren, er også nestformann i styret for Norsk Jernverk, og blir tilkalla for å prøva å setja arbeidarane på plass når dei ikkje finn seg i alle direktiv frå leiinga. Konrad Nordahl, den førre og føle formannen i LO, er medlem av styret i Norsk Hydro. Vi kunne laga ei lang rekkje med slik eksempel på at dei valde tillitsmennene for arbeidarane sit i organ som skal og må gå imot arbeidarane.

Fagrørsla er blitt ein del av det statlege maktapparatet, som tener til å undertrykkja arbeidsfolk. Dette er noko langt verre og mykje alvorlegare enn ein skilde mistak av visse personar. Korleis den faglege landsorganisasjonen av og for arbeidarane er blitt retta mot arbeidar-klassen er ei lang historie om feil strategi og feil politikk gjennom lange tider.

Det var då Arbeidarpartiet hadde regjeringa at fagrørsla vart innordna som del av statsmakta. Det som hadde vore god fagleg politikk før, vart feil etter at arbeidarregjeringa tok over i 1935. Forlenging av avtaleperioden i høgkonjunktur med oppgangstider, kopling og løsnemnd skulle no arbeidarane finna seg i, og dei skulle "vise moderasjon", det vil seia: la vera å krevja, og ta ut så store tillegg det var mogleg å oppnå. No var det viktigaste blitt å tryggja arbeidsfreden.

Dette, og meir til, gjekk fagrørsla med på i tiltru til at arbeidarregjeringa no skulle ordna sosialismen og arbeidarmakta om kort tid med planøkonomiske trolldomskunster. Mange trudde at regjeringa var allmechtig, og at kapitalmakta song på siste verset. Fordi arbeidarklassen ikkje var samla til kamp og tok makta var regjeringa avmektig, og kunne ikkje gjera

anna enn å styra den kapitalistiske staten på ein betre og meir effektiv måte – for storkapitalen som stendig vart sterkare.

Arbeidarregjeringa heitte det, skulle gjennomføra sosialismen "steg for steg" og på "demokratisk vis". Det vil seia: arbeidarane skulle ikkje ta makta. Og arbeidarregjeringa skulle styra landet utan at makta (over produksjonsmidla: fabrikkar, samferdsle obs.) låg hos arbeidarklassen. Dermed vart det avgjerande for regjeringa å halda hjula i gang, å halda opp og auka produksjonen, å samarbeida med næringslivet (kapitalistane).

Framleis var det kapitalisme, framleis klassar. Men motsetningane måtte ikkje kvessast til, klassekampen ikkje utviklast. Det skulle ikkje lenger vera kamp. Slikt var berre forelda snakk og gamle dogme. Klassekampen skulle det ikkje talast om. Nei, no skulle det samarbeidast med dei gamle motstandarane. Og oppgåva for LO var å stogga arbeidarane så dei ikkje kom med krav som gjekk ut over "den realøkonomiske ramme", dvs. ut over det opplegget som var lagt for utviklinga av den kapitalistiske økonomien. Arbeidarane skulle visa "solidaritet", ikkje ved å stå saman med og stø andre arbeidargrupper i lønsskamp og annan kamp, men ved å la vera å krevja tillegg som ikkje alle andre kunne få med det same. At dei låglønte ikkje fekk eit raudt øre meir av den grunn, og at dette var solidaritet berre med arbeids"gjevarane" hadde ingen lov å hevda.

Når LO går imot arbeidarane sine interesser, er det såleis eit resultat av den parlamentariske vegen som fører bort frå sosialismen. Difor er LO i dag eit maktorgan for klassestaten. Difor må klassekampen reisast på nytt, og difor må det, som i 1911, reisast ein fagopposisjon.

Etter at kapitalismen slo gjennom her i landet, har kapitalistklassen steg for steg bygt ut sine maktposisjonar på kostnad av arbeidarklassen. Diktaturet over arbeidsfolk har kvesst seg til. I dag blir kapitaldiktaturet ikkje lenger utøvd gjennom dei

tradisjonelle borgarlege maktorgana. I tillegg har dei no til sitt rådvelde nettopp dei organ som skulle knusa dette diktaturet, dei organisasjonane arbeidarklassen har bygt opp, fyrst og fremst LO. Dette har gått føre seg ved at dei som skulle dei fremste tillitsmenn for arbeidarklassen har selt seg til kapitalmakta. På denne måten er LO i dag blitt ein reiskap for kapitalistane, ein reiskap som dei nyttar for å tryggja sitt diktatur over arbeidarklassen. Det finst i dag som alltid før, berre ein veg å gå for å gjera ende på dette diktaturet: arbeidsfolk må organisera seg mot det. For dei hundretusentals medlemene av LO tyder det at dei må organisera seg til kamp mot dei "tillitsmennene" som ser det som si viktigaste oppgåve å setja monopolkapitalens ynskje ut i livet. Alle progressive krefter som vil atterreisa fagrørsla til ein kamporganisasjon for arbeidarklassen sine interesser må slå seg saman for å hiva ut kapitalistlakeiene som har teke makta i LO.

Ein fagopposisjon må reisast og organiserast. Ein fagopposisjon som blir så sterk at han reinsar LO for alle agentar, alle dei som vil ta frå LO-medlemene retten til å styra over sin eigen organisasjon, alle som hindrar medlemene frå å gå til aksjon mot auka utbyting og forverra tilhøve for norske arbeidsfolk.

Ein slik opposisjon vil bli møtt med hardsett og forbittra motstand, med lygner og h' tasing av verste slaget, og med den mest primitive antikommunisme frå LO-høvdingane si side, og frå oppdragsgjevarane deira, monopolkapitalen. Difor vil arbeidet med å byggja opp ein slik fagopposisjon ikkje bli lett, og det vil ikkje vera gjort i ei hand vending.

Men ein slik fagopposisjon er alt i emning. Det blir meir og meir klårt for stadig fleire fagorganiserte arbeidarar at ein slik opposisjon er rett og nødvendig. Rundt om i landet er arbeidet i gang for å samla dei opposisjonelle kreftene til kamp. Vi heisar fagopposisjonen velkommen som eit rett svar i rett tid. Mao Tse-tung har kalla dei reaksjonære for "toskar, som lyfter steinar berre for å sleppa sleppa dei på sine egne føter". Når LO-leiinga set sin politikk ut i livet, går dei fram fram som slike toskar. Dei skaper sjølve den motstanden som til slutt vil knusa dei.

LO-PAMPENE BRUKER ARBEIDSRETEN MOT ARBEIDERNE

LO-ledelsens samarbeidspolitikkk med arbeidsgiverne har alt lenge vakt misnøye og forbitrelse blant medlemmene. Dette samarbeidet har pågått lenge, i den seinere tid er det imidlertid blitt så omfattende og åpenlyst at selv anstendige sosialdemokrater har begynt å reagere.

Resultatet av samarbeidspolitikken er en merkbar forverring av arbeidernes kår, dette kom klarere enn noen gang til uttrykk ved siste lønnsoppgjør. Eksempler: Dyr-tidstillegget på 25 øre timen som arbeiderne hadde tariffestet krav på pr. 15. mars 1968 (da den røde strek på 135,5 poeng ble passert) ble rett og slett tatt fra dem. Denne 25-øringen tilsvarte et lønnstillegg på 2,5 pst. Når en så vet at tariffoppgjøret i fjor vår ga en gjennomsnittlig økning i lønna på bare 1,8 pst., og det i tillegg har skjedd en prisstigning på ca. 2,5 pst. fra tariffoppgjøret fram til årsskiftet, er det åpenbart at arbeidernes levestandard har gått merkbart tilbake. Det ynkelige tillegget på 20 øre timen som kom pr. 1. januar i år, har ikke på noen måte oppveid dette. – Arbeidervennloven er blitt ytterligere uthult slik at arbeidsgiverne nå kan pålegge arbeiderne overtidsarbeid i en ekstremt større grad enn før. – Skiftarbeid blir stadig mer utbredt. Ikke bare gikk LO-ledelsen motstræbende med på dette, den sa seg villig til aktivt å medvirke til utvidet bruk av skiftarbeid. Slik heter det i avtalen: "Partene er enige om at det i forbindelse med nedsettelsen av arbeidstida er av betydning å utvide anvendelsen av skiftarbeid for å nytte produksjonsmidlene mest mulig effektivt. – Landsorganisasjonen og forbundene erklærer seg rede til å medvirke aktivt til opprettholdelse av igangværende helkontinuerlig drift i tariffperioden og til igangsettelse av helkontinuerlig skiftarbeid der økonomiske eller produksjonsmessige hensyn tilsier det."

Misnøyen med denne utviklinga er nå så stor at den er i ferd med å bryte åpent ut, flere steder har det alt skjedd. Eksempler: Ved Jernverket i Mo i Rana våren 1968 gjorde arbeiderne åpen motstand mot den hensynsløse bruk av overtid som ble pålagt. Etter endt, normal arbeidstid ved slutten av ei uke gikk arbeiderne ved stålvirket kort og greitt heim og lot overtidsarbeidet stå.

Overtidsarbeid var også årsaken til at arbeiderne ved trykkeriet Aas & Wahl, Oslo, omtrent på samme tid gjorde aktiv motstand mot arbeidsgivernes og forbundsledelsens utpressingsforsøk. Dette førte til at klubben ved Aas & Wahl ble ekskludert fra Norsk Grafisk Forbund i slutten av mai 1968.

Nærings- og nyteløse var vel det forbundet som kom aller dårligst ut av siste lønnsoppgjør, de fikk grundig svi for sammen-

henging av oppgjøret. I protest mot dette gjennomførte arbeiderne ved Hansa Bryggeri i Bergen 21. juni i fjor en en-times sit-down-streik. Omtrent samtidig gjennomførte havnearbeiderne ved natrutekaia i Bergen en streik, også i protest mot tariffoppgjøret.

Fra 26/2 i år ble det gjennomført en gåsakte-aksjon ved Horten Verft, for å kjempe igjennom en betaling for de såkalte kompenserte timelønnsarbeiderne som sto i roenlunne rimelig forhold til lønnsglidninga for akkordarbeiderne. Aksjonen var 100 % effektiv og fikk full støtte også fra akkordarbeiderne ved verftet.

Når LO-ledelsen, og i stor grad også forbundsledelsen, under tariffoppgjørene forråder arbeiderne ved å tvinge på dem helt forkastelige avtaler, er det ett våpen som kapitalieierne og LO-ledelsen flittig bruker til å opprettholde og garantere disse avtalene: Arbeidstvistlovens §4. Den lyder slik "Ansvar for foreninger: Har medlemmer av en fagforening eller arbeidsgiverforening brutt en tariffavtale eller gjort seg skyldig i ulovlig arbeidsstans, er foreningen økonomisk ansvarlig når den selv har skyld i bruddet eller i fortsettelsen av det tariffstridige forhold eller i den ulovlige arbeidsstans."

Hva betyr dette? En serie arbeidsrettsdommer gir svaret. La oss først ta et eksempel fra den tida da klassefølelsen og solidariteten ennå var sterk og levende. I en arbeidsrettsdom fra 1916-17 heter det: "Etter at arbeidsgiverforeningen hadde krevd forbundets hjelp, skulle det ha pålagt arbeiderne å ta sine oppsigelser tilbake. Men forbundet foretok seg intet i den retning, og derved har det handlet tariffstridig." Et annet sted heter det: "Forbundet har utvilsomt plikt til å gripe inn overfor et rettsbrudd som den lokale avdeling og dens medlemmer måtte ha gjort seg skyldig i. Og et naturlig uttrykk for denne plikt måtte det være at forbundet søkte å gjøre blokkaden virkningsløs ved å bringe til allminnelig kunnskap at den var ulovlig og at tilgangen på arbeidere derfor var fri." Det som her i arbeidsrettens dom ble krevd var at forbundet aktivt skulle stå imot sine egne medlemmer og tilmed ta initiativet til streikebryteri!

Som nevnt forholdt forbundet seg passivt i dette tilfelle, noe som i realiteten var solidaritet med arbeiderne. Men dette var for lenge, lenge siden. Etterhvert som opportunismen utviklet seg i LO-ledelsen, ble støtten til arbeiderne mer og mer lun-

ken. Da arbeiderpartiet kom i regjeringsposisjon i 1930-åra, ble fagbevegelsen bevisst sitt ansvar overfor samfunnet og staten som sådan. Den lunkne, passive holdning slo over i en aktiv holdning, aktiv mot arbeiderne. For første gang gikk LO-ledelsen mot sine egne medlemmer ved konflikt i en såkalt "ulovlig" aksjon.

Etter krigen var parolen samarbeid, ingen plass for "snevre" interesser motsetninger, permanent tvungen voldgift fram til 1952. LO-ledelsen trådte etterhvert fram som rene forrædere. Fra å bli anmodet om hjelp til å slå ned arbeidernes aksjoner, gikk LO-pampene over til å opptre på egen hånd mot sine egne medlemmer, ofte med arbeidstvistlovens §4 som det hardeste og mest virkningsfulle argument.

Ved aksjonen på jernverket i fjor vår, ble de lokale tillitsmenn oppringt av forbundsledelsen i Jern & Metall og skjelt ut etter noter. De ble grundig fortalt at aksjonen var tariffstridig og at arbeidsretten sikkert ville dømmes arbeiderne til strenge bøter, en erstatning på 192 000 ble nevnt. Derfor måtte forbundet klart ta avstand fra aksjonen, en passiv holdning fra forbundets side ville føre til at det ble dømt til erstatningsansvar (hvilken penibel situasjon for tidligere formann i Jern & Metall, nåværende styremedlem i Norsk Jernverk A/S, Tor Aspengren).

Da Aas & Wahl-arbeiderne protesterte mot overtidsvesenet, ble det også fra forbundsledelsen skremt med arbeidsrettssak. Grafisk Forbund toet sine hender ettertrykkelig og ekskluderte klubben. Til slutt så arbeiderne seg nødt til å undersøke saken nærmere. Ved henvendelse til arbeidsretten fikk de dokumentert at saken aldri var blitt fremmet for retten fra bedriftens side. Altså: Før endatil arbeidsgiverne har gått til det skritt å bruke klasse-jusen, bruker LO-pampene arbeidsretten som skremmel mot sine egne medlemmer for å få gjennomført sin samarbeids- og utpressingspolitikk sammen med kapitalieierne.

Ved havnearbeiderstreiken i Bergen ble de streikende dømt av arbeidsretten til en bot på 3000 kroner, uten at forbundet løftet en finger for å hjelpe og støtte dem, selvsagt.

Ved gåsakte-aksjonen ved Horten Verft førte denne til at akkordarbeiderne ikke klarte sine akkorder (de er avhengig av transport, kraner osv.) De forlangte da godtgjørelse av bedriften for den dødtid som oppsto. Til dette svarte bedriftsledel-

sen at de selv var skyld i dette da akkordarbeiderne kunne ha stemt ned timelønnsarbeiderne på det klubbmøtet der det ble besluttet å gå til aksjon. Så langt fra å følge bedriftens anvisning hadde akkordarbeiderne stilt seg fullt solidariske med de "kompenserte" timelønnsarbeiderne. Kort tid etter dette ble tillitsmennene oppringt av forbundsledelsen som kunne meddele at forbundet var blitt kontaktet av bedriftens advokat. Den forræderske til forbundet kom da klart til syne ved at forbundsledelsen erklærte seg enig med bedriften i at akkordarbeiderne burde ha "brukt kjøtt-slegga mot de timelønnede og stemt dem ned på medlemsmøtet". Arbeiderne ble også her omstendig gjort oppmerksom på at de ville bli gjort økonomisk ansvarlig for følgene av en eventuell aksjon.

I stadig større grad skyver LO-ledelsen alt ansvar fra seg og lar klasse-jusen overta. Eksempel: I avtalen fra siste lønnsoppgjør om aktiv medvirkning til opprettelse av skiftarbeid heter det: "I tariffforhold hvor det i dag ikke finnes bestemmelser om arbeid på to eller tre skift, men hvor slike skiftordninger ønskes opprettholdt eller innført etter arbeidstidsnedsettelsen, skal partene oppta forhandlinger i tariffperioden om skiftebestemmelser. Oppnås ikke enighet, avgjøres spørsmålet av en oppmann som oppnevnes av riksmeklingsmannen, hvis partene ikke blir enig om oppnevningen." Altså: Også i eventuelle framtidige stridsspørsmål er arbeiderne bastet og bundet på forhånd.

Når arbeiderne er fratatt omtrent enhver innflytelse ved tariffoppgjørene og de blir påtvunget avtaler som fører til reell tilbakegang i deres kår, er det en selvfølge at dette fører til uro på arbeidsplassene i tariffperiodene. LO-ledelsens og kapitalieernes garanti er da klasse-jusen, arbeidsretten. Slik utviklinga nå går, vil dette forhold bli stadig mer tydelig i tida framover.

Dette overgrepet finner arbeiderne seg ikke i lenger. Og selv om klassejusen er et mektig våpen, har flere av arbeidernes aksjoner vist at både LO-ledelse og arbeids"givere" bare er papirtigre. Ved Jernverket frafalt ledelsen kravet om erstatning, arbeidernes massive motstand var for overveldende. Også ved Aas & Wahl førte arbeiderne kampen fram til seier, ordnede forhold er innført ved bedriften, høsten 1968 stakk forbundet halen mellom beina og omgjorde vedtaket om eksklusjon.

Men dette er bare innledninga til den harde kampen som må komme!

TIDSSTUDIAR OG PÅ RASJONALISERING-ROVDRIFT PÅ ARBEIDARANE

Klassekampen har kome over ein rapport frå eit tidsstudie- og rasjonaliserings-firma. Det er eit avslørande dokument, som syner korleis "granskarane" ser heilt bort frå arbeidstilhøva, ser bort frå varme, gass, røyk og støv og berre brukar stoppeklokka for å driva arbeidarane til endå hardare slit og auka utbytet for kapitalistane.

Her ser vi resultatet av den sosialdemokratiske klassesamarbeidspolitikken. LO og Arbeidarpartiet går i brodden for "sunn og riktig rasjonalisering"; og korkje SF eller NKP har mot eller mannskap til å ta kampen opp og setja han i samanheng med den ålmenne klassekampen. For å få til ein skikkeleg kamp mot rovdrifta og slavedrivinga, er det turvande med eit nytt revolusjonært parti, eit marxist-leninistisk arbeidarparti.

Rapporten gjeld kartlegging og analyse av vedlikehaldsavdelingane ved ei industriverk-semd, kjemisk industri. "Målsettingen er" heiter det, "å få fram forslag til mer effektive systemer og arbeidsmåter, deriblant og så opplegg til mer effektive lønnsformer. Kva "effektive" lønnsformer er, kjem fram lenger ute i rapporten. Men alt i neste setning står det: "Denne målsetning bør igjen resultere i en vesentlig reduksjon av både lønns- og materialkostnader. Ved reparasjon og vedlikeholdsarbeidet".

Kva så med arbeidarane? Dei står det ikkje mykje om i dette skriftet. Han står fram som ein abstraksjon, som eit produkt av fart og tid. Arbeidsdagen er målt nøyaktig, og rekna ut i prosent. Oppdelinga er gjort i "Produktive tider", den tida som blir brukt til sjølv arbeid. "Driftstekniske tider", som er den tida som går med til å finne fram redskaper, førebu arbeidet o.l., og "Personlige tider" som er den tida arbeideren nyttar fritt, til ein pust, til å ta ein røyk, gå på toalettet osv.

Til dette kjem ein post for "Ikke spesifiserte/diverse".

Skiljet mellom driftstekniske tider og personlege tider er ikkje gjort greie for i rapporten, men ein arbeider som fylgde med i tidsstudiane fortel at studiefolk heller ikkje var nøye på dette skillet. Dei skreiv ned mykje ut ifra reine inntrykk. Når ein kan gjekk frå arbeidsplassen, skreiv dei ofte "personlege tider" utan å spørja, og skulle man kanskje gå og henta verktøy når ein tillitsmann gjorde merksam på at her var det turvande å spørja før ein skreiv.

Så står det og i innleiinga: "De personlige tidene utgjør 27,5% av arbeidstiden eller ca. 22 mann pr dag. De virker meget høye, spesielt tatt i betraktning av de høye driftstekniske tider, hvor mennesket ikke har eller har svært små krav på hviletid".

Den setninga kan fortæla å lesast ein gong til: "driftstekniske tider hvor mennesket ikke har eller har svært små krav på hviletid." Litt lenger oppe står det at "blant de driftstekniske tider er det spesielt transport og gangtid som er store." Men når folk går og ber på eller transporterer tungt materiale, reiskapar, surstofflasker eller kva det kan være, då skal dette nærast rekast som kviletid. Dei reknar ikkje dei driftstekniske tidene for arbeid, endå alle arbeidarar veit at det kan være mykje tyngre og meir omstendeleg å rydda og å gjera istand enn å gjennomføra sjølvvepølingsarbeidet. Og dette skal være studier.

Det står at de personlege "virker meget høye". Høge i høve til dei driftstekniske tidene, frå den tankegangen at når det er mykje av det eine kan det ikkje være mykje av det andre. Ikkje eitt ord om kva som ligg til grunn for denne vurderinga. Og kva ellers med dei "høge" personlege tidene? Høge i høve til kva?

"Arbeidsdagens utnyttelse (er med andre ord på de fleste arbeidsplasser i disse avdelingane) dårligere enn det som i alminnelighet blir lagt til grunn ved fastsettelsen av en normalytelse."

Det heile er altså rein statistikk. Kvantiteten er det einaste som er granska. Så og så mykje tid til personlege tider, mot normalt. Ikkje noko omsyn er teke til arbeidstilhøva, det blir ikkje eingong spurt kva som kan vera årsaka til dei høge personlege tidene, og kvifor dei er høgere i visse avdelingar enn i andre.

Prinsipielt kan det difor slåast fast at dette ikkje er nokon analyse, berre ei måling, og ei reint kvantitativ jamnføring av det normale.

Praktisk vil det seia at det er sett heilt bort frå at dette er ei verksemd med til dels sterk varme i avdelingane, med gassar og mykje urein luft, røyk og støv. Inga stad er tapstidene vurdert ut i frå slike faktorer, som må vera heilt avgjerande for den som står å skal arbeida her. "Granskarane" bryr seg ikkje med slikt. Deira utgangspunkt er heilt tydelig det at arbeidarane skal trassa

alle slike detaljer og levera topp innsats same korleis tilhøva er. Dei vilkår arbeidar-en skal arbeide under, ser ein enkelt bort frå ved vurderinga. Her blir det ikkje rekna med at arbeidarar er eit menneske. I den kapitalistiske produksjonen er han heller ikkje det. Her er han berre ulike former for "tider": produktive, driftstekniske og personlege.

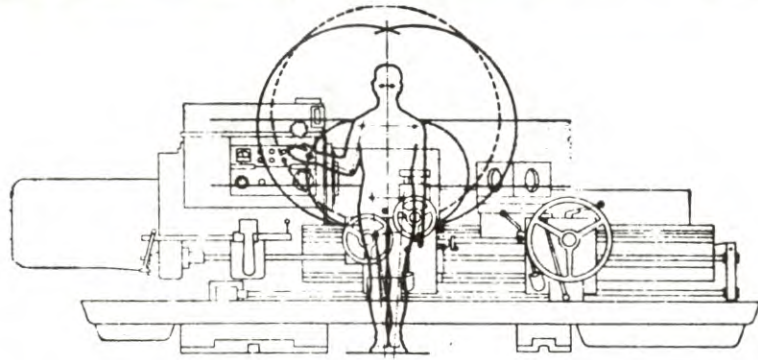
Ein stad i rapporten er det nemnt noko om arbeidstilhøva. Der står det at "det ligger i sakens natur at arbeidsforholdene særlig ved ovnene må bli vanskelige. En er under arbeidet hemmet av varme, støv og raskelig atmosfære." Men dette er berre nemnt, og under kapitlet "Planlegging og kontroll av vedlikeholdet". Det er ikkje vurdert, ikkje rekna med i vurdering og konklusjonar. Der står det berre, etter den reint kvantitative jamnføringa at "det foreligger relativt store rasjonaliseringsreserver".

Arbeidstilhøva blir sedde heilt isolert, som ei sak for seg, og "om forholdene kunne bedres i beskjeden grad, kunne relativt store fordeler oppnås". Ingen ting av dette blir sett i sammenheng, det blir ikkje brukt til å forklæra noko som helst. Såleis er dette ein umenneskeleg granskingsmetode.

At det er konstatert at arbeidarane ved denne verksemda får silikose, ein uheilende sjukdom som øydelegg lungene, er sjølv-sagt nemnt. "Granskarane" kjenner vel ikkje ein gong til det. Heller ikkje er det nemnt at berre få arbeidarane blir så mykje som seksti. Her skal det berre drivast på, og då ser ein bort frå alle slike fakta. Det heiter berre etter rein prosentrekning: "De produktive tider bør kunne utgjøre en vesentlig større del av arbeidstiden". Og: De fleste personlige timene er reserveret i linje med en del av de driftstekniske tidene. Disse kan utluses ved større eller mindre del av rasjonalisering."

I rapporten kjem rådgivevarane og med ei rekke framlegg til tiltak og "systemopp-legg". Desse går for ein stor del ut på organisatoriske tiltak, planlegging, verk-tøydistribusjon, materialrekvisitering, la-gendisponering og andre kan vi seia ytre, praktiske rådgjever. Det blir lagt stor vekt på planlegginga, og for å få betre oversyn skal det først inn eit system med å skriva opp alle reparasjonar som trengst på spesielle kort som så skal vurderast av vedlikehaldsleiinga. På den måten skal det bli mindre dauid. Systemet som skal vera nokså omfattande, er planlagt i detalj. EDB skal takast i bruk. Det er ingen tvil om at det på denne måten kan sparast inn mange arbeidarar. Men så må det til-setjast ein heil flokk med nye folk til å plan-leggja. Dermed kan ein kanskje seia at ein sparar på skillingen og let dalan gå. Det kan og ha meining i moderne industriverksemd, som vi skal sjå. Det viktigaste er at det ikkje er ventetid. "Økt arbeidsmengde ved arbeidsplanleggingen" ser ut til å vera eit mål i seg sjølv.

For å få slutt på at arbeidarane i produksjonen blir gåande utan noko å gjera under reparasjonsarbeid, skal skiljet mellom produksjon og vedlikehald i stor mon-takast bort. Dermed skal dei som passar på omnane, på eiga hand ta seg av "de meir rutinemessige og mindre faglig krevende vedlikeholdsoppgaver". Som eit mål blir det sett opp å "benytte faglærte operatører i øvnstjeningen". Det kan bli vans-kelig å gjennomføra på kort sikt. Difor kan det vera aktuelt å la "en mekaniker og en øvnstjenestegutt bytte arbeid for en kortere periode". Føremålet ligg i dagen.

Vil det då bli så serleg effektivt? Det blir i alle fall ikkje venting, og det ser ut til å vera hovudsaka.

Og kva med tryggleiken? Som målsetjing for vedlikeholdet er sett opp "at produksjonen forløper mest mulig effektivt", til lavest mulige totalkostnader og med rime- lig krav til sikkerhet". "Mest mulig" når det gjeld produksjon, "lavest mulig" når det gjeld kostnader, men ikkje maksimal el- ler "størst mulig" om tryggleiken, berre rimeleg. Poenget er: "at en fastlagt arbeids- mengde kan utføres av så få som mulig".

Hovudsaka med den organisatoriske nyord-ninga er oppgjeven å vera "økt arbeids- mengde ved arbeidsplanleggingen", men det er òg spesielle og utsøkte tiltak for å driva arbeidarane til større innsats.

to viktige tiltak er det gjort framlegg om: Sidan dette er vedlikehaldsavgjeringar, med mange småjobber, trengst det serlege måle- og kontrolltiltak. Det skal innførast stemp-ling for kvar einiskild jobb som blir utført.

"Vi forutsetter at et stemplingsur plasseres i hver av de aktuelle avdelinger, og kan tenke oss følgende posisjoner. Og: Når fle- re mann deltar i den samme jobben, ut- stedes et jobbstemplingskort for hver med et felles ordre for jobben". På den må- ten kan leiinga spionere på den einiskilde. Også ventetida skal stemplast, så ho blir skild ut frå dauidtida: Det bør til stadig- het være til stede en eller flere ventende arbeidsordrer. Den enkelte vil således i god tid kunne orientere seg om de forholds- regler vedrørende forestående oppgaver samtidig som ingen skulle behøve å vente på å få tildelt arbeide. I tilfelle av at det- te likevel skulle skje, benyttes O-stem- plingskort for utskilling av disse periodene. O-stemplingskortene trekkes inn i samme behandling som jobbstemplingskortene."

Utan stempling, ikkje lønn må vera sikte- målet: "For jobber som ikke er avsluttet ved lønningsperiodens utløp, trekkes jobbstemplingskortene inn for timelønnsbere- gning".

Endå viktigare er likevel det nye lønns- systemet, som skal tvinga arbeidarane til topp innsats og gjera at dei blir nøydde til å passa på sjølve at dei har noko å gjera heile tida. Her blir det operert med omgre- pet "en rettferdig lønnsfordeling i for- hold til den enkelstes innsats og kompetan- se". At ikkje alle kan yta same innsatsen ser ein her bort frå. Den som blir liggjande etter, kan berre ha det så godt. Slik er kapitalismen, og slik reknar sjølv-sagt "rådgivevarane". Difor er det "rettferdig" at den som er sterkast tener mest. Ingen spør etter behov.

Lønssystemet har to føremål. Forutan det- te med "rettferd" i høve til dei krav jobben set, skal det vera "en stimulerende avløn- ning som gir godtgjørelse for større arbeids- volum, slik at den enkelte anspores til økt innsats". Arbeidet skal vurderast og verd- setjast etter dei krav det set til fagkunns- kap, teoretisk, praktisk og med tanke på eiga planlegging; krava til pårøyning, fys- isk og psykisk; ansvaret for produktkvali- teten, reidskapen og tryggleiken til andre menneske, og arbeidstilhøva.

Dette blir sett opp som den eine måten å løne "rettferdig" på. Men etter kvart som ein får betre kjennskap til dei jobbane som blir tekne opp att, vil det bli "ønskelig at en kan benytte effektivt bonussystem". Det blir gjort framlegg om ei utvikling av lønssystemet steg for steg, fyrst med ein arbeidsvurdert fastlønnsdel, deretter innføring av bonus med premiering etter talet på utførde jobbar, så etter kvart bo-

nus for ein del av jobbane som ein veit nok om frå før, så tilleggspris på grunnlag av arbeidsstudiar eller UMS og endeleg indi- viduelle tilleggsprisar for jobbar der ein ikkje har røynsle frå før.

Tanken med dette er at etter kvart som ein får kjennskap til jobbane kan ein gå ut frå den tida som til vanleg har vore brukt før. "Det vil lettere forstås som et rettferdig avlønningssystem", står det, og då kan den variable del av totalløna bli større. Dermed vil "arbeidsinsitamentet" bli større. Det- te er hovudpoenget. Metoden er den same som når du vil ha en hund til å løpe fort og lenge, og henger opp ein pølsesnabb som skal dingla i passeleg avstand føre nasen.

Eller som det heiter i rapporten: "En bør normalt kunne regne med en økning i tempoet ved det sterkere insitament som ligger i arbeidsstudiet akkorder med stør- re variabel lønnsandel".

I fyrstinga skal det berre vera arbeids- student fastløn. "Innføring av bonus bør først gjennomføres etter at det foreståt- te planleggings- og kontrollsystem har fått virke i bedriften en tid". Det er sjølv-sagt turvande, så ikkje arbeidarane skal få u- venta fordelar av det nye systemet.

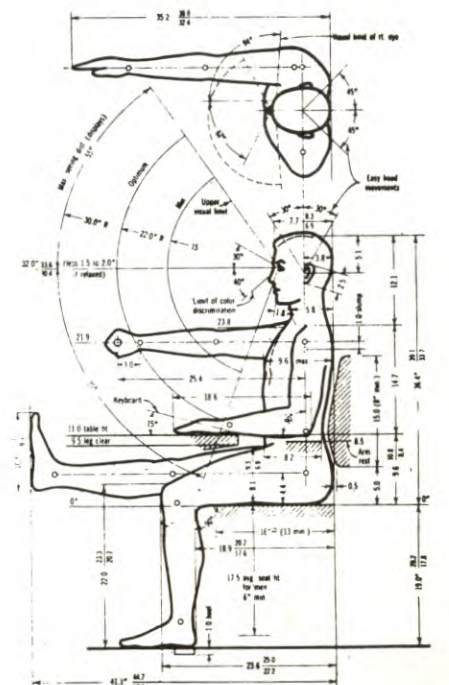
Poenget ved det heile er at arbeidarane skal bli nøydde til å arbeida meir for å hal- de oppe den løna dei har fått før: "Ved inn- føring av en slik bonusordning bør en for- trinnvis ta sikte på at totallønn inklus- sive bonus for et normalt antall utførte job- ber settes lik tidligere totallønn". Og no skal talet for det som er normalt set- jast monaleg opp. Det som før har vore van- leg er ikkje lenger "normalt". Og så lyt arbeidarane sjølve sjå til at dei held seg til "normalen" om dei vil ha den løna dei har hatt.

At dei som er mindre sterke då få låga- re løn enn før, at dei gamle og utslitte skal tena mindre, blir rekna som "rettferdig". Alle som på nokon måte kan, skal arbeida meir enn før. Trass i alle slike småting som varme, gass, urein luft, støv og skitt. Trass i silikose som blir kalla astma. Det er ikkje nok at få blir 60 år. Produksjo- nen skal opp. Og profitten.

LO har på vegner av arbeidarane ein avta- le med Arbeidsgjeverforeningen om tids- studiar og systematisk arbeidsvurdering. Så langt er klassesamarbeidet kome. LO- spissane og DNA ginn for "sunn og riktig rasjonalisering". Dei ginn for slik "gran- sking" og rasjonalisering som den vi har sett i denne rapporten. At det kunne tenk- jast rasjonalisering av eit anna slag, som gjekk ut på å gjera arbeidet lettare og spara den einiskilde arbeidarar for slit utan å setja ned produksjonen, er under kapitalismen berre ein tanke.

Ein slik tanke blir røyndom fyrst når det ikkje lenger finst kapitalistar, etter revo- lusjonen, når arbeidarane har teke makta og herredømet i samfunnet.

Mot tidsstudiane, rasjonaliseringa og rovd- drifta som no blir driven av arbeidsgjeva- rane og LO er det turvande med kompro- misslaus kamp. Dei opportunistiske mot- NATO-partia SF og NKP meiner ingen ting om dette spørsmålet. Det vil seia at dei godkjenner og går med på det. Desse partia vil aldri kunne gå føre i kampen for dei daglege og langsiktige interessane til arbeidsfolk. Kampen mot rovdrifta og tids- studiane må bli ei hovudsak for den nye fag- opposisjonen som er i emning, og som med tida vil gje arbeidarane makta over sin ei- gen organisasjon, og gjere han til eit kamp- organ. Skal kampen så føra fram, blir det turvande med eit skikkeleg arbeiderparti, eit revolusjonært klassekampparti som bygg- jer på den sosialistiske teorien i si mest utvikla form, Marxismen-Leninismen, tenk- inga til Mao Tse Tung. Eit slikt parti vil bli skipa.

kjøp og les
★ **UNGSOSIALISTEN**

Hovedorgan for Sosialistisk Ungdomsfor- bund. Utkommer 6 ganger i året. Abonnement kr. 15,- pr. år.

Nytt nr. kommer ca. 20. april.
Kan bestilles fra
UNGSOSIALISTEN, boks 6159,
Etterstad, Oslo 6.

Nytt studieopplegg

i marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, utgitt av Sosialistisk Ungdoms- forbunds Studieutvalg. Omfatter hovedemnene den marxistisk-leninistiske studiemetoden, klasse- standpunktet, marxismen-leninismens ver- densanskuelse og den internasjonale kom- munistiske bevegelses strategi og taktikk. Materiellet kan bestilles gjennom SUF v/ Studieseekretæren; boks 6159, Etterstad, Oslo 6.

FISKARLAGET «KJØPES OPP» AV KAPITALEN

KLASSEKAMPEN nr. 2 brakte et oppslag om den katastrofen fiskeribefolkninga står overfor. Vi påpekte der at fiskarlaget står på gal side i denne situasjonen. At fiskerne må føre en kamp mot vår tids væiere, og mot det statlige byråkratiet for å beskytte seg og ivareta sine interesser. Vi stilte spørsmålstegn ved innsatsen fra fiskernes "egne" organisasjoner i denne sammenhengen, og vi konkluderte med at kampen "må føres mot alle som stiller seg på "næringslivets og myndighetenes" side – Hoem og Toft inkludert".

Etter at KLASSEKAMPEN kom ut, er det skjedd ting som viser hvor riktig denne konklusjonen var.

Norges Fiskarlag blei starta i 1926 som et ledd i myndighetenes bestrebelser på å kunne føre en effektiv kontroll med den kampen for sine interesser som fiskerne førte. På det tidspunktet hadde fiskerne – særlig i Nord-Norge – alt lenge ført en hard og omfattende kamp mot sine motstandere, mot væiere og myndigheter. Denne kampen var blitt samordna gjennom organisasjoner som fiskerne sjølv hadde tatt initiativet til og fått oppretta fordi det var et naturlig behov tilstede for en slik koordinering av den felles kampen for de felles interessene.

Staten innså at denne kampen ikke kunne stoppes. Det gjaldt derfor å få gjort den så ufarlig som mulig. Den måtte komme inn i mer "kontrollerte" former. For å sikre dette tok myndighetene initiativet til en landsomfattende organisasjon – Norges Fiskarlag – slik at en kunne få en bestemt og mer medgjørlig part å forhandle med. Fiskernes misnøye kunne dermed kanaliseres inn til myndighetene uten at åpen konfrontasjon ville finne sted.

Alt fra starten av var Fiskarlaget på denne måten et redskap for staten og de interesser de representerer. Dette kom også til uttrykk gjennom at organisasjonen var kunstig sammenslutning av alle fiskerne i heile landet. Det var på den tida ikke utvikla noe kamppfellelskap mellom fiskerne i f.eks. Nord-Norge og Sør-Norge. Det var ikke de samme problemene fiskerne i de to landsdelene sto overfor. Norges Fiskarlag kunne derfor ikke på det tidspunkt bli den enhetlige og slagkraftige organisasjonen som fiskerne hadde bruk for i sin kamp. Det betydde tvert imot en svekkelse av kampkrafta.

I den tida som er gått sida Fiskarlaget blei starta kan det ikke sies å ha funnet sted noen forbedring av denne situasjonen. Fiskarlaget er etterhvert blitt et enda bedre redskap for staten i dens virksomhet for å ivareta kapitalistenes – oppkjøpernes og væiereenes interesser. Den byråkratisering av organisasjonen som har funnet sted har knytta den sterkere til det statlige byråkratiet. Det er ikke bare fiskernes misnøye som kanaliseres til myndighetene, men også omvendt. Staten kan bruke byråkratiet i Fiskarlaget til å forklare fiskerne at de må vise "moderasjon og måtehold", at de ikke må utvise en for sterk "kravmentalitet" osv. Dette er mulig fordi Fiskarlagsb. råkratiet ikke har noen kontakt med grunnplanet i organisasjonen, med de vanlige medlemmer, slik at de ikke lenger har noen føling med fiskernes interesser. Byråkratene i organisasjonen har derimot stor og hyppig kontakt med statsbyråkratiet. De har derfor etter hvert fått felles interesser med toppbyråkratene i statsapparatet av å tjene monopolkapitalens Fiskarlag, og er da også mer og mer blitt en rekrutteringskanal til de høggste stillinger innen staten – i Storting, regjering, departement og direktorat. Det er ingen tilfeldighet at Magnus Andersen i sin tid forlot formannsstillingen i Fiskarlaget for å bli fiskeriminister midt under et inntektsoppgjør, der han – i det minste formelt – skulle være fiskernes talsmann overfor staten. For Andersen betydde det ingen vanskelig eller unaturlig overgang å bli statens talsmann mot fiskerne. Det var i virkeligheten det han hadde vært heile tida – også som Fiskarlagsformann.

Denne byråkratiseringa og korporativiseringen har foregått over et lengre tidsrom. Men på ett tidspunkt – i 1961 – skjedde det likevel ei betydningsfull og avgjørende endring – plutselig og med ett slag. Da blei det nemlig åpna adgang for særorganisasjoner til å slutte seg til Fiskarlaget. Dette var en ny svekkelse av fiskernes muligheter til

å kjempe for sine interesser og krav. De særorganisasjoner som slutta seg til Fiskarlaget, var nemlig Notfiskarsamskipnaden og Sør-Norges Notfiskarlag. Disse organisasjonene representerer allerede i utgangspunktet andre interesser enn Norges Fiskarlag skulle gjøre. Notfiskerorganisasjonene har arbeidsgiverinteresser å ivareta, etter som medlemmene av disse organisasjonene oftest er redere som eier store båter og kapitalkrevende utstyr, og som sysselsetter og utbytter proletariserte fiskere. Det har alltid vært sterke motsetninger mellom disse organisasjonene og vanlige fiskere. Tilslutninga av notfiskerorganisasjonene til Fiskarlaget betydde derfor at organisasjonsbyråkratiet blei enda nærmere knytta til og identifiserte seg enda mer med monopolkapitalens statsapparat, ved at de to særorganisasjonene blei fast representert i Fiskarlagslandsstyret. Men det betydde også at medlemsmassen blei mer variert, og dermed at organisasjonen blei mindre enhetlig. Byråkratiet styrka sin stilling ved å sikre seg større muligheter til å spille forskjellige grupper av medlemmene ut mot hverandre. Disse mulighetene blei store ved at det blant medlemmene var fundamentale interessenmotsetninger tilstede.

Etter at artikkelen i forrige nummer av KLASSEKAMPEN var skrevet, er det blitt klart at denne utviklinga har fortsatt. I februar blei nemlig to nye organisasjoner knytta til Norges Fiskarlag. Denne gangen gjaldt det to rederorganisasjoner – Fiskebåtrederernes Forbund og Norske Trålerredere Forening. Om noen skulle være i tvil om hvilke interesser de to notfiskerorganisasjonene representerer og ivaretar, skulle det vel ikke være tvil tilstede om rederorganisasjonenes stilling i så måte.

Senterpartiavisa N. den påpeker at det fra enkelte hold er reist tvil om Norges Fiskarlag "i samme grad som hittil" kan ivareta oppgavene som fiskernes raglige hovedorganisasjon etter tilmeldinga av de to rederorganisasjonene. Formannen i Norges Fiskarlag, Johan J. Toft er imidlertid ikke i tvil. "Jeg ser ingen grunn til å frykte for komplikasjoner på det organisasjonsmessige plan," uttaler han til Nationen. "Vi har jo allerede to lignende særorganisasjoner tilmeldt med status som fylkesfiskarlag, nemlig notfiskarsamskipnaden og Sør-Norges Notfiskarlag, og vi har bare de beste erfaringer fra dette samarbeidet. Forøvrig vil jeg i denne sammenhengen også understreke at Norges Fiskarlag med den sterkt varierte medlemsmasse i alle år har dekket også de interesseområdene det her er tale om, så noe nytt er det i og for seg ikke som er brakt inn i organisasjonen," framholder Toft.

Toft har heilt rett i dette. At flere rederorganisasjoner kommer inn i fiskarlaget nå, er bare en fortsettelse av den fiskerfiendt-

lige linje som organisasjonens byråkrati – inkludert Toft –

lige linje som organisasjonens byråkrati – inkludert Toft – alt lenge har fulgt. Tilmeldinga av de nye rederorganisasjonene vil derfor sikkert ikke føre til komplikasjoner på det organisasjonsmessige plan. Og Toft har sikkert bare de beste erfaringer fra samarbeid med fiskernes motstandere.

Hva som er heilt klart, er i hvert fall at rederorganisasjonene ikke har svekka sin stilling ved å slutte seg sammen med Norges Fiskarlag. Lofotposten har hatt et intervju med avdelingssjef Per Kibsgaard-Petersen i en av de to organisasjonene, Fiskebåtrederernes Forbund. Dette intervjuet taler for seg sjølv. Vi gjengir derfor et utdrag av det her – uten kommentar: – Vil innmeldingen i Norges Fiskarlag føre til at Fiskebåtrederernes Forbund mister sin suverenitet?

– Nei, så absolutt ikke. Vi har satt som betingelse å få beholde den suverenitet vi hele tiden har hatt som faglag for fiskeflåten. Dette har også Fiskarlagslandsstyret akseptert. – Hvilke betingelser stilte Fiskebåtrederernes Forbund under forhandlingene ned fiskarlaget? – Vi stilte følgende krav: 1) Opprettholdelsen av vår suverenitet. 2) Opprettholdelse av vår gjeldende avtale med Norsk Sjømannsforbund, Norges Maskinistforbund og Snurpehjelpernes Forening. 3) Vi ville ha to representanter i landsstyret og seks på landsmøtet. Endelig forlangte vi 4) en prøvetid på to år. Betingelsene våre ble samtlige akseptert.

– Dere har grunn til å være tilfredse nå? – Jeg tror det er en alminnelig oppfatning. Vi i Fiskebåtrederernes Forbund har fått i stand betingelser som åpner adgang for en langt mer fylldig representasjon enn det fiskarlagets vedtekter hittil tillot. Disse garantier oss ingen representasjon i landsstyret og i høyden to representanter på landsmøtet. På dette grunnlaget fant vi det nytteløst å realitetsdrøfte medlemsskapsplaner. Nå har imidlertid svært meget blitt sagt og vi har fått en tilfredsstillende avklaring, slik at Fiskebåtrederernes Forbund har et godt grunnlag for å få gjort sine standpunkter gjeldende.

– Fiskebåtredererne vil nå få en bred representasjon i Norges Fiskarlag? – Norske Trålerredere Forening er som kjent også innmeldt og får en representant i landsstyret og to på landsmøtet. Videre har også Notfiskarsamskipnaden i to perioder vært medlem av Fiskarlaget med to representanter i landsstyret. Sier fiskebåtrederernes representant fornøyd til Lofotposten. Og – i motsetning til fiskerne – skulle han ha god grunn til å være fornøyd.

"Klassekampen" har vært i Lofoten for å treffe dem som krisa går ut over, og for å høre deres syn på vanskelighetene.

I Svolvær møtes vi av nesten tomme kaier, i hvertfall i forhold til det som har vært tilfelle i tidligere år. Det er få båter og liten aktivitet. Bare enkelte steder driver fiskerne og sløyer fisken. På andre båter ordnes garn og utstyr i håp om at i morgen må det bli fiske. Andre står bare og prater sammen. Fra den siste kategorien treffer vi fiskerne "V" og "T" og spør: -- Hvordan går det med fisket for dere?

V: Det går ikke i det hele tatt. Jeg regner med å måtte gi opp fisket etter denne sesongen. Jeg kjøpte en ny båt i fjor, satsa et 100.000 sammen med to brødre og lånte 100.000. Den 16. mai skal jeg betale avdrag renter o.l. med ca. 16.000. Til nå har vi tjent så godt som ingen ting på Lofoten. Det ser ikke ut til å være noen annen løsning enn tvangsauksjon -- dermed går 100.000 kroner fløyten.

-- Hva mener du er årsaken til krisa?

V: Det er så mye jeg kunne si, men for det første begynte ikke krisa for oss da vi kom til Lofoten. Jeg kan fortelle deg at fra august til jul ifjor jobba vi gjennomsnittelig 18 timer i døgnet for ei timelønn som ihvertfall ikke lå mye over ei krone. Utgiftene går i været, og det er vanskelig med levering. Og ikke får vi levere fisken vår til forbrukeren på kaia – det spørger myndighetene for.

-- Hvor kommer Råfisklaget inn?

V: Det skalter og valter mot fiskernes interesser, det er det mange eksempler på. Se på trålerne – de får levere 12 –

«Vi må organi

14 dager gammel fisk mens det helvetes laget dirigerer en annen stakkars til guano (lavere pris). Råfisklaget samarbeider med oppkjøperne og gjør det de kan for å beskytte dem. Ingen spør fiskerne om hva som bør gjøres. Videre så beskytter myndighetene oppkjøperne – det er dem som får lån og garantier, garantert profit.

T: Når det er snakk om Råfisklaget så er det mye som kan sies. Siden det blei starta har det ikke vært noen form for generalforsamling, eller noe regnskap. Det siste er grovt når vi veit at fiskerne må betale 3,5 % av alt de omsetter gjennom Laget. Opp gjennom åra har dette blitt ganske mange millioner. Og det eneste fiskerne har sett til disse pengene er et flott bygg for Råfisklaget i Svolvær, hvor fiskerne ihvertfall ikke slipper inn i kjeledressen og hvor byråkratene lever bra. Dette regnskapet er noe fiskerne lenge har krevd, men aldri fått se. Vi aktive fiskere har ikke noe å si når pampene først setter i gang. Dere snakker om trålere. Vi ser jo også at kapitaleierne investerer i storbåter som trenger ut de små og lager proletarer av småfiskerne.

-- Har dere inntrykk av at fiskerne er "u-hørt kravstore"??

T: Du veit sjølv hvem som sier sånt Vi vil bare ha noenlunde "rimelig" arbeidstid og mindre usikkerhet når det gjelder inntekts og leveforhold. Men hva skal vi gjøre – fiske – og kjøpestopp betyr jo at vi ikke får lov til å arbeide. I vanskelige tider har vi jo opplevd at fiskekjøperne har pressa prisen vår ned til 30-45 øre pr. kg. Da må vi jobbe døgnet rundt for å eksistere.

Fiskernes "tiliitsmenn" hadde mye å bortforklare på allmannamøtet.

Fiskerne sjølv kom knapt til orde

M-L-blader fra Sverige

MARXISTISK FORUM, teoretisk tidsskrift for KFml. Abonner gjennom: Peterson, Studentstaden 10 II, Uppsala. Årsab. sv.kr. 10.

m-L GNISTAN, månedlig marxistisk-leninistisk arbeideravis. Abonner gjennom Danelius Bokhandel, Husargatan 41 A, Göteborg C. Årsab. sv.kr. 15. (utg. KFml)

CLARTE, organ for Svenska Clarteförbundet. Årsab. sv.kr. 15. Sunbrunnsgatan 43 A, Stockholm

og Danmark

KOMMUNIST, organ for dansk KFml. Abonnement: Thorsgade 75 IV, 2200 København N.

ORGANISER

Oslo Skinnauksjoner er Norske rev- og minkoppdretteres salgssentral. Drifta er basert på oppdretternes produksjon. Så snart det er kommet inn en tilstrekkelig mengde skinn, arrangerer sentralen en auksjon hvor norske og utenlandske innkjøpere innbys. Det er fire til fem auksjoner i året. En auksjon strekker seg vanligvis over ei uke inklusive den tida oppkjøperne bruker til å besiktige skinna.

Sentralen har få faste ansatte. Foruten ledelsen er det bare noen få lagerarbeidere som arbeider mellom auksjonene. Når det nærmer seg en auksjon, kontakter ledelsen en del løsarbeidere, de fleste arbeider som gartner o.l. om sommeren. Men majoriteten av arbeiderne er studenter som hovedsakelig rekrutteres fra universitetet. Disse foretrekkes på grunn av sine språkkunnskaper da flertallet av oppkjøperne er utlendinger. Hovedtyngden av arbeiderne kalles skinnbærere og utgjør vanligvis ca. 100 stykker. Arbeidet består i å vise fram

skinna for oppkjøperen, så han veit hva han skal by på når auksjonen starter.

Arbeidstida bestemmes av kjøperen, og da jeg var der var det ikke uvanlig at folk måtte jobbe til 8-9 om kvelden, sjølv om det var forholdsvis lange pauser.

Lønna er lav, bare 7 kroner timen. (Ved skinnauksjonene i Danmark er lønna 10 kroner timen, og også i Sverige har de bedre betalt.)

Ved siden av lønna har kjøperne plikt til å gi minst 15 kroner dagen i driks. Med det er ikke uvanlig å gi 30-40 kroner. Hele dette systemet splitter sjølsagt arbeiderne samtidig som det skaper dårlig samhold. Dette viste seg klart da vi på siste auksjon utforma et krav til ledelsen om høyere lønn. Her var det satt fram streikevarsel, og det var derfor ei forutsetning at det ble minst 90% oppslutning. Da diskusjonen kom igang viste det seg at ei lita gruppe ikke var